

SVĚTLO

49. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

7. PROSINCE 2003

Z obsahu:

Kristus, Boží služebník
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
19. listopadu 2003
- strana 2 -

„Zdravas Maria“
Prof. Dr. Werner
Marschall
- strana 4 -

**Mariina velikost
potvrzená vyhlášenými
dogmaty**
- strana 5 -

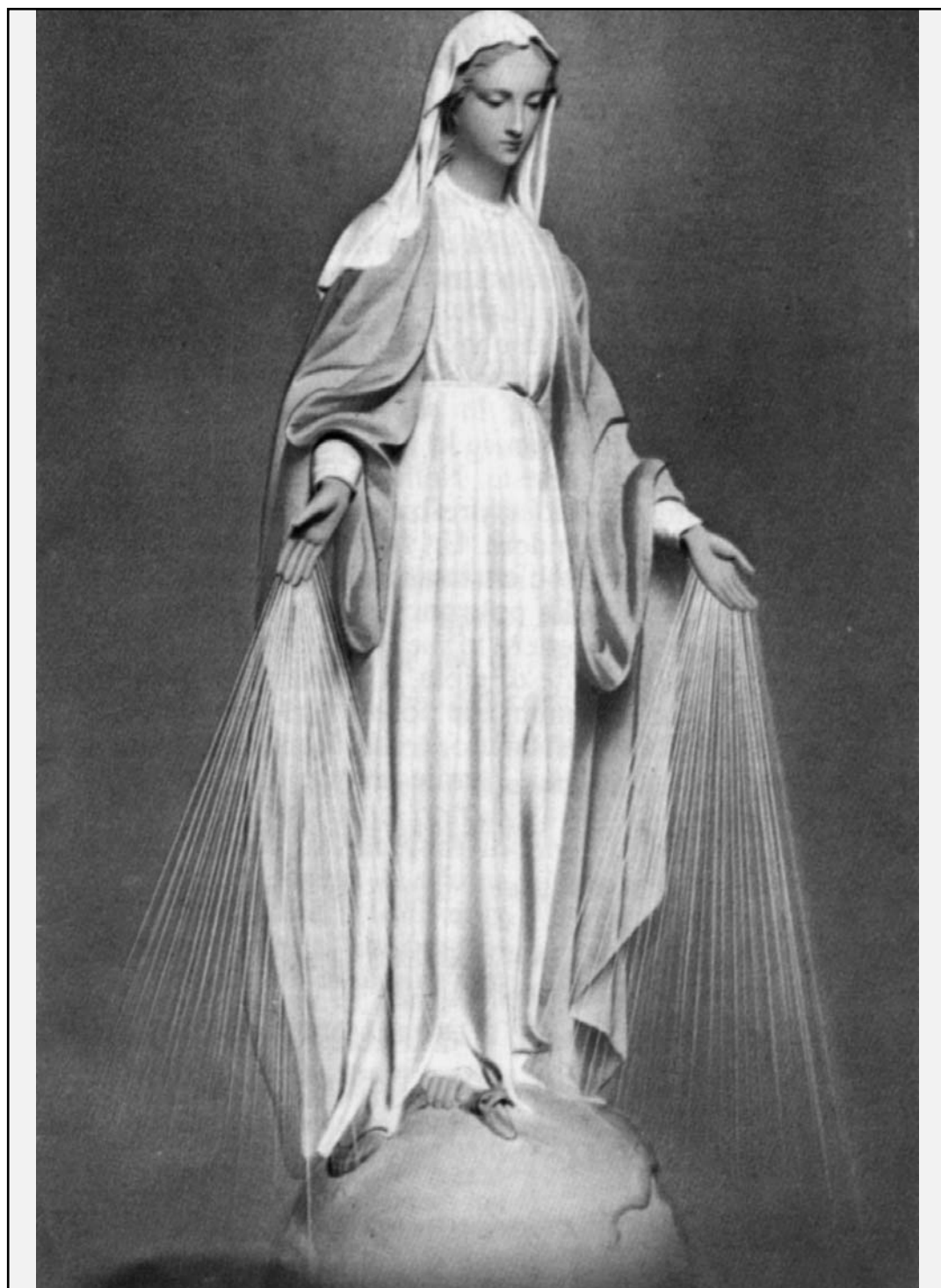
Všechno je mou radostí
Santina Campanová,
dobrovolná oběť
za obrácení hříšníků
- strana 6 -

**„Dej razit medailku podle
tohoto vzoru!“**
Poselství Panny Marie
Kateřině Labouré
- strana 8 -

**Jak umírali nacističtí
pohlaváři**
O obrácení
v poslední minutě
- strana 9 -

**Slova matky Terezy
u příležitosti udělení
Nobelovy ceny míru
v Oslu 11. 12. 1979**
- strana 10 -

**Manželství - cesta ke
svatosti (dokončení)**
- strana 12 -

Kristus, Boží služebník

Kantikum Flp 2,6-11 z prvních nešpor v neděli 1. týdne

Liturgie nešpor obsahuje kromě žalmů také některá biblická kantika. To, které bylo nyní přečteno, je jistě jedno z nejvýznamnějších a má silný teologický náboj. Jedná se o hymnus zasazený do druhé kapitoly listu sv. Pavla do Filip, řeckého města, které bylo první etapou Apoštolova misijního hlásání v Evropě. V kantiku je zachován výraz křesťanské liturgie v prvopočátcích a je pro naši generaci radostí, že se může připojit s odstupem dvou tisíciletí k modlitbě apoštolské církve.

Dvoji cesta Slova

Kantikum odhaluje dvoji vertikální dráhu, nejdříve pohyb sestupný a pak vzestupný. Na jedné straně je zde totiž pokořující sestup Božího Syna, když se ve vtělení stává z lásky k lidem člověkem. On se propadá do kenosis, tj. do „vyprázdnění“ své božské slávy, dovedeného až k smrti na kříži, tedy trestu otroků, který z něho učinil posledního z lidí a současně pravého bratra lidstva trpícího, hříšného a zavřeného.

Na druhé straně je zde triumfální vzestup, který se uskutečňuje o Velikonocích, když Otec rehabilituje Krista ve slávě božství a Pán je oslavován celým vesmírem a všemi lidmi, nyní vykoupěnými. Stojíme před velkolepým čtením o Kristově tajemství, především onoho velikonočního. Svátý Pavel kromě toho, že oslavuje zmrtvýchvstání (srov. 1 Kor 15,3-5), přistupuje také k definici Kristovy Paschy jakožto „povznesení“, „povzdvižení“, „oslavění“.

Božský sestup

Ze světlého horizontu božské transcendence Boží Syn tedy překonává nekonečný odstup, který leží mezi Stvořitelem a tvorem. Nechytá se jako kořisti postavení, že „je roven Bohu“,

neboť toto postavení mu patří z přirozenosti, nikoliv jako uzurpované: nechtěl si tuto přednost žárlivě uchovat jako poklad ani jí užívat ke svému prospěchu. Napopak, Kristus „vynuloval“, „pokořil“ sám sebe a zjevil se jako chudý, slabý, určený k hanebné smrti ukřižováním. Právě z tohoto extrémního pokoření vychází velký vzestupný pohyb, popisovaný v druhé části Pavlova hymnu (srov. Flp 2,9-11).

Oslavený Služebník

Bůh nyní „povyšuje“ svého Syna a dává mu slavné „jméno“, které v biblické řeči označuje samotnou osobu a její důstojnost. Nuže toto „jméno“ je Kyrios, „Hospodin“, svaté jméno biblického Boha je nyní aplikované na zmrtvýchvstalého Krista. Ono přivádí k adoračnímu chování vesmír, popisovaný jakožto trojdielný: nebe, země a podsvětí.

Oslavený Kristus se tak zjevuje v závěru hymnu jako Pantokrator, tzn. všemohoucí Pán, který trůní triumfálně v apsidách starokřesťanských a by-

zantských bazilik. Nese ještě znaky umučení, tj. svého pravého lidství, ale zjevuje se nyní v záři božství. Když se nám stal blízký v utrpení a smrti, přitahuje nás nyní do své slávy, zehná nám a činí nás účastníky své věčnosti.

Božské paradoxy

Zakončíme svou úvahu o Pavlově hymnu tím, že se obrátíme ke slovům svatého Ambrože, který se často vrací k obrazu Krista, který „vydal sám sebe“, pokořil se a tak se „vydrancoval“ (exinanivit semetipsum) ve vtělení a v sebeobětování na kříži.

Zvláště v komentáři k žalmu 68 se milánský biskup vyjadřuje takto: „Kristus, pověšený na dřevě kříže..., byl proboden kopím, a vyšla z něho krev a voda sladší než všechny balzámy, obětí Bohu příjemná, ze které se rozšířila po celém světě vůně posvěcení... Nuže, Ježíš probodený rozšířil vůni odpuštění hříšů a vykoupění. Neboť když se ze Slova, kterým byl, stal člověkem, stal se velice omezený a stal se chudý, i když byl bohatý, aby se obohatil svou ubohostí (srov. 2 Kor 8,9); byl mocný, a ukázal se jako zbědovaný do té míry, že Herodes jím pohrdl a vysmíval se mu; dokázal otrávit zemi, a přece byl přibit na tento strom; uzavřel nebe do kleští temnot, sužoval svět, a přece sám byl poslán na kříž; sklonil hlavu, a přece z něho vyšel jako Slovo; byl zmařen, a přece zahrnoval všechny věci. Sestoupil jako Bůh, a vystoupil jako člověk; Slovo se stalo tělem, aby tělo mohlo vydobýt pro sebe trůn Slova po Boží pravici; byl celý jedna rána, a přece z něho vytékal balzám; jevil se jako neurozený, a přece v něm bylo možno rozpoznat Boha“ (III, 8, Saemo IX, Milán-Rím 1987, s. 131.133).

L'Osservatore Romano
20. listopadu 2003

EDITORIAL

V současném prostředí tzv. vyspělé společnosti to křesťané nemají lehké, pokud se chtějí opravdu usebrat a prožívat adventní dobu v duchu hluboké vnitřní přípravy na svátky, ve kterých oslavujeme setkání Boha s člověkem. I z toho, co výtřasklo ze srdcí našich předků jako projev jejich zbožné úcty k Lásce, která přišla k lidem, udělal komerční svět „odrhovačky“, které mají jen vyprovokovat nákupní horečku. Moderní „Vánoce“ se staly oslavou domácí hojnosti a nadbytku, ze jména Božího Syna co nejbohatší „ježíšek“ neboli „balík“, jehož distributorem a dodavatelem je maškara jménem „Santa Klaus“. Kdo by za tím vším humbukem ještě pomyslel na to, že první Vánoce byly zcela opačnou slavností, velkou oslavou největší chudoby. Původce

a Tvůrce všeho světa se zřekl všeho, narodil se mezi dobytčím a v tomto nejchudším prostředí se mu přišli poklonit ti nejchudší, kteří neobíhali supermarkety, ale odřekli si něco z toho mála, co měli, aby pomohli rodině, která se v tak vypjaté životní situaci, jakou je narození dítěte, ocitla v překerní situaci bezdomovců.

Tato extrémní betlémská chudoba byla ovšem posvěcena a prozářena největšími poklady, nejdokonalejší čistotou a láskou panenské Matky a jejího snoubence. V onu nejsvětější noc začal také naplno naprosto ojedinelý až paradoxní proces, o jehož podstatě tak málo víme a tak málo uvažujeme: **člověk začal vychovávat Boha.** Tento proces začal ve skutečnosti již před devíti

Pokračování na str. 7

Cesta pro Pána a k Pánu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Každý tvor uzří Boží spásu

Duch Boží tě dnes očekává na poušti. Chceš-li opravdu slyšet Boží hlas, nemůžeš setrávat stále uprostřed hlučného, neklidného světa. Jdi na místo, kde najdeš potřebnou samotu srdce a kde Boží slovo není přehlušeno množstvím věcí, ke kterým jsi připoután, osobami, které tě tak či onak přitahují, činnostmi a zálibami, bez kterých se nemůžeš obejít, a různými návyky, které tě spoutávají. Vyhledej co nejčastěji tichou samotu, kde zůstaneš opravdu jen ty sám se svým Pánem a kde tvůj Bůh bude opravdu zaujímat první místo. I do této samoty tě však bude provázet tvé vlastní „Já“, a tak nejtěžším úkolem bude umlčet jeho samolibost. Pros proto o pomoc Ducha Svatého. Osobní setkání s Bohem však stojí zato, aby ses na čas zcela odpoutal od všeho stvořeného a od sebe samého, a to i za cenu, že ti to způsobí dočasnou bolest.

Povzbuzením pro tebe nechť je příklad nemalého počtu poutníků, kteří ze všech stran směřují ke stejnému cíli se stejnou touhou: neváhali vydat se na dalekou cestu, aby slyšeli Boží hlas, který *volá na poušti*. Touží po tomto setkání s prorokem v samotě, protože očekávají, že budou zbaveni tíže svých vin, aby mohli začít nový život. Není to i tvůj problém?

Čím to je, že tento prorok jménem Jan bez reklamy a mediální kampaně přitahuje z široka daleka tak velké zástupy? Čemu vděčí za svůj úspěch? Tomu, že sám žádný úspěch nevyhledává. Plní jen věrně a nezištně to, k čemu ho Bůh povolal. Pán má dostatek svých vlastních způsobů k tomu, aby mohl s námi a skrze nás *udělat veliké věci*⁽¹⁾, jsme-li ovšem právě tam, kde nás chce mít. I ty máš v jeho plánech své nezastupitelné místo. Tvůj pobyt na poušti bude pro tebe nejlepší příležitostí přesvědčit se, zda jsi opravdu tam, kam tě tvůj Pán a Bůh volá a kde tě potřebuje.

To, o čem chce Pán s tebou v tuto adventní dobu mluvit, je **příprava cesty**. Chce k tobě přijít, protože ve své milosrdné dobrotě rozhodl, že *změní tvůj osud*⁽²⁾, ale současně tě zve ke spolupráci na výstavbě **cesty Boží milosti**, aby *Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě*. Je to cesta, na které nás Pán bude předcházet, aby nás přivedl k Otcovi do svého království. Ale tvoje dosavadní cesta je špatně schůdná. Především je třeba zasypat všechny doliny a prohlubně. To, do čeho se často propadáš, se nazývá nedůvěra, netrpělivost, malomyslnost, skleslost

a smutek. Vrchy a kopce nakupila naopak tvoje domýšlivost, pýcha, samolibost a přílišné sebevědomí. Tyčí se tu i překotná horlivost a nekritická zamilovanost do vlastních nápadů. Dokážeš-li se sebekriticky rozhlédnout, jak tvá cesta vlastně dosud probíhala, zjistíš, že pahorky a doliny se periodicky střídají, neboť jedno podmiňuje druhé: po samolibém přeceňování vlastních možností a domnělých výsledků následuje rozčarování z neuskutečněných a nesplnitelných snů a s tím i skleslost a nechuť. Do tvé cesty se tak budou stále promítat důsledky tvé nepřiznané slabosti a nestálosti a budou se tu střídat vzestupy a pády, dokud se nepřestaneš opírat o sebe, ale budeš se opírat o svého Pána.

Ale kromě těchto pahorků a propadlin trpí tvoje cesta také tím, že je nadmíru křivoláká. Kolik je tu vytáček, nepřiznaných postranních úmyslů, skryté vypočítavosti a zbabělých výmluv! Prodlužuješ ji vymyšlením nejrůznějších důvodů a ospravedlnění, jen abys nemusel přiznat, že jsi pro nedostatek ochoty k oběti sám sobě tou největší překážkou, kolem které se točí tvá změkčilá zbabělost. Začni pracovat cílevědomě na jejím urovnání.

Setrvej proto na poušti s Janem i přes noc a připoj se k němu v jeho nočním bdění, aby ti dal poznat očistnou sílu **samoty, modlitby a postu**. Otevři se s důvěrou Pánu a dej se naplnit silou z toho radostného vědomí, že *Bůh na tebe pamatoval*, že k tobě promlouvá, abys z této radosti pak hojně čerpal sílu ke každé oběti, kterou vyžaduje plnění jeho vůle. Jaká je to vůle? Ježíš nechce nic jiného, než *aby rostla víc a více tvoje láska a s ní i poznání, všestranný úsudek, aby ses dovedl správně rozhodovat*.

Tvá cesta na poušť by se minula cílem, kdys odtud neodešel natolik proměněný, abys mohl účinně *pomáhat v rozšiřování evangelia*. Jakým způsobem? Pán hledá spolupracovníky, kteří by *čistotou jen zářili a byli bez hříchu*. To je obraz a vzor, který tento svět potřebuje více než tvoje slovo. Máš svému okolí svým živým příkladem ukázat, že vzdát se hříchu není ani smutné, ani nudné, nýbrž že to přináší a zajišťuje nejryzejší radost z opravdové svobody. Proto se *vzchop a postav na výšíně*, uvědom si důstojnost svého povolání a postavení Božího dítěte. Pro tuto důstojnost stojí zato opustit všechno a jít za Pánem. *Odlož roucho smutku a oblékni si ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh*.

Pane, změň náš osud, jako se mění údolí na jihu země!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 126; ⁽²⁾ tamt.; ⁽³⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení - Bar 5,1-9

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdobu věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přidej se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť na věky ti bude dáno jméno od Boha: „Pokoje spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“. Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšíně, pohled na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě. Také lesy a každý volný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho prýští.

2. čtení - Flp 1,4-6.8-11

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, dokončí ho až ke dni Krista Ježíše. Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech vroucně toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

Evangelium - Lk 3,1-6

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kai-fáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův. Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řeči proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu.“

„Zdravas Maria“

My katoličtí křesťané rádi uctíváme Matku Boží. Ona je Matkou našeho Pána a Vykupitele Ježíše Krista. Je však také Matkou naší. Lidé se k ní rádi modlí. Přicházejí k ní se všemi svými záležitostmi. Že Maria vyslýchá jejich prosby, o tom svědčí množství votivních tabulek na poutních místech, které vypravují o pomoci Matky Boží.

Katoličtí křesťané rádi zpívají mariánské písně a modlí se četné modlitby: „Pod ochranu tvou“, „Zdravas Královno“, „Maria pomoz, přišel čas“, „Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria“ a mnoho dalších

Nejznámější a nejrozšířenější mariánská modlitba je nepochybně „Ave Maria“ – „Zdravas Maria“. Každé dítě zná tuto modlitbu. My křesťané se ji modlíme několikrát denně. Obvykle ji připojujeme k modlitbě „Otče náš“, opakujeme ji v různých jazycích, a i když jsme někdy unaveni, na jeden „Zdravas“ nám vždy ještě zbudou síly.

„Zdravas Maria“ je proto tak oblíbená modlitba, protože je z části převzata přímo z evangelia sv. Lukáše. Již první věta: „Zdravas Maria, milostiplná, Pán s tebou“ jsou slova, kterými oslovil archanděl Pannu Marii, když k ní přišel, aby jí oznámil, že se má stát matkou Syna Božího. Druhou větu: „Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého“ vyslovila Alžběta, když ji Maria přišla navštívit.

K oběma těmto větám připojili křesťané ještě prosbu: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší.“ Je to vlastně trojí prosba:

1. Pros za nás hříšné

Někdo se může zeptat: Nejsou snad dnes větší a důležitější záležitosti? Např. mír ve světě, mír mezi jednotlivými lidmi. Je zde mnoho starostí – starosti o zdraví jak vlastní, tak našich

blízních; starosti o pracovní místo, starosti rodičů o děti; mnoho věcí nám leží na srdci a tíží nás. Proč se máme modlit právě za nás hříšné?

Proč přišel Bůh na tento svět? Proč se stal člověkem? Proč se Ježíš narodil? Nikoliv proto, aby nás zbavil starostí, nemocí, utrpení a námahy, nkoliv, aby udělal náš život příjemnější a pohodlnější. Nepřišel, aby se v první řadě postaral o spravedlivější svět a odstranil bídu a nouzi. Nikoliv, Kristus přišel a umřel za nás, aby nás vykoupil z našich vin a otevřel nám nebeské království a přístup do Boží slávy.

My všichni jsme hříšníci. Netíží nás pouze Adamova vina. I my sami opouštíme Boží cestu, prosazujeme svou vůli proti vůli Boží, učinili jsme své JÁ středem svého života. Hřešit můžeme, nkoliv však sami

sebe vykoupit. To musel za nás udělat Ježíš Kristus. A abychom vždy opět našli odpuštění, abychom opět našli sílu obrátit se od hříchů zpět k Bohu a postavili ho do středu svého srdce, to je pro nás ta nejdůležitější záležitost a k tomu prosíme o přímluvu Matku Boží, neposkvrněnou Panu Marii.

2. Pros za nás „nyní“,

v této hodině, v tento okamžik. My lidé rádi žijeme se svými představami a přáními buďto v minulosti nebo v budoucnosti. Myslíme na to, jak „krásné byly staré časy“. Toužíme po tom, aby se to vrátilo zpět, naše dětství, naše mládí, dřívější léta, která se nám jeví lepší a krásnější, než tento temný přítomný čas. Nebo se trápíme pro minulé viny, i když nám už byly dávno odpuštěny, a nemůžeme se jich vnitřně zbavit. Jenže nad minulostí už nemáme žádnou moc. Ta spočívá v Božím milosrdenství.

A podobně je tomu s budoucností. V budoucnosti by mělo být podle nás všechno lepší a krásnější. Anebo si děláme starosti o budoucí dobu. Co všechno se může stát! A tak dále. Ale i nad budoucností máme jen malou dispoziční moc. I ta leží v Božích, nkoliv v našich rukou.

Jediný okamžik času, kterým můžeme opravdu disponovat, je „nyní“. Nyní máme okamžiky v ruce, nyní o nich můžeme rozhodovat. Teď máme a musíme konat svou povinnost, plnit své úkoly. Ale „nyní“, jak říká sv. Pavel, je také „čas milosti, nyní jsou dny spásy“. Nyní máme a musíme pracovat na své spáse. Toto „nyní“ je naše nejdůležitější hodina.

Proto je prosba, aby nám Maria pomohla právě nyní, tak důležitá. Nyní potřebujeme pomoc, odpuštění a vedení.

3. Pros za nás „v hodinu smrti naší“

Kromě „nyní“ je to ta nejdůležitější hodina našeho života. V hodinu naší smrti se rozhodne s konečnou a neodvolatelnou platností, zda budeme zachráněni a dosáhneme spásy. Právě v této hodině, ve které možná nebudeme při vědomí, ve které budeme krajně unaveni a vyčerpáni, kdy už nebudeme mít sílu k vnitřnímu vzepětí, právě v tuto hodinu potřebujeme přímluvu a pomoc Panny Marie. Kež nás pak vezme za ruku a přivede ke svému Synu Ježíši Kristu. Kež pak prosí za nás hříšné, aby nám Bůh byl milostiv a přijal nás do svého království.

A o to všechno prosíme Panu Marii. Ona, kterou nám dal Ježíš za Matku, kež nás přijme do své mateřské ochrany, kež se za nás přimlouvá u Boha, aby nám byly odpuštěny naše hříchy. Kež je nám nyní, v přítomné hodině dnešního dne pomocnicí a především kež je mocnou přímluvkyní v poslední hodině našeho života. Amen.

Překlad -Iš-

Mariina velikost potvrzená vyhlášenými dogmaty

V mariánské ikonografii je Mariino trvalé panenství, jak bylo vyhlášeno na koncilu v Cařihradu r. 553, znázorňováno třemi hvězdami, které zdobí oděv blahoslavené Panny. Tři hvězdy označují její *virginitas ante partum, virginitas in partu, virginitas post partum* – panenství před porodem, při porodu i po porodu. Georg Söl, velký historik mariánských dogmat, říká v této souvislosti: „Skutečnost, že Matka Boží nikdy neprestala být pannou, byla skutečností nejen pro věřící doby Basilovy, ale také v dalších stoletích.“ Ono *ex Maria Virgine*, které pak vstoupilo do Kréda katolické církve, se stalo kritériem pravověrnosti.

Panenské mateřství ujišťuje, že Ježíš je výlučným darem Nejsvětější Trojice, který je dán lidstvu skrze Marii. Jeden neznámý autor VII. století, kterému bylo dáno jméno Eusebius Galský, vytvořil originální přirovnání mezi Marií a Církví, které jsou obě matkami a pannami: „Před chvílí jsem tě přivedl k úžasu tím, že se člověk mohl narodit z Panny. Obdivuj nyní se mnou nemenší novinu: člověka, který se znovu rodí. Dovolíš-li, provedeme srovnání dvou matek. (...) Skrze Marii se narodil ten, který zde byl od počátku; skrze Církev se znovu narodil ten, který byl na počátku ztracen. Ta první matka rodila pro národy, ta druhá rodí národy, ona, jak víme porodila jen jednou Syna a zůstala pannou, tato rodí ustavičně skrze panického Snoubence. Proto to, co jsi pokládal za jedinečný a ojedině-

lý zázrak všech staletí, děje se nyní jako běžná funkce.“

Božský život, zrozený z lůna Panny Marie, se šíří v lidstvu skrze svátostné působení Církve. Církev podobně jako Maria je matkou, která ustavičně skrze křest a jiné svátosti působí znovuzrození lidstva pro společenství s Bohem Otcem, Synem a Duchem Svatým.

Neposkvrněné početí jako možnost křesťanské svatosti

Dogma o Neposkvrněném početí, vyhlášené 8. prosince 1854 Piem IX. – předkládá jako Bohem zjevenou pravdu víry „*nauku, která tvrdí, že blahoslavená Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí zvláštní milostí a výsadou všemohoucího Boha vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení, uchráněna od jakékoliv poskvrny dědičného hříchu.*“

Hřích, dědictví každého člověka narozeného ze ženy, se před Marií musel zastavit. Jestliže Ježíš je celý svatý, protože jeho lidství je vnitřně posvěceno jeho božskou osobou, Maria je celá svatá silou milosti, která vychází z Otce, z lásky Ducha a ze zásluh božského Syna. Jestliže Ježíš je vykupitel, Maria je jeho první vykoupěná. Mariino vykoupění nebylo osvoboze-

ním od hříchu, ale uchráněním před hříchem. Ona tedy nebyla ani v nejmenším poznamenaná hříchem, ale byla od ně-

ho uchráněna zvláštní Boží výsadou. U ní nebylo osvobození, ale uchránění. Podle geniální intuíce blaženého Dunse Scota, Ježíš v ní uskutečnil nejvýtečnější akt prostřednictvím tím, že ji uchránil dědičného hříchu.

Svatý otec Jan Pavel II. řekl v jedné mariánské katechezi: „Na Marii, první Kristovu vykoupěnou, která měla privilegium, že nebyla ani v nejmenším podrobena moci zla a hříchu, se křesťané dívají jako na dokonalý vzor a obraz svatosti, ke které jsou povoláni, aby jí dosáhli ve svém životě s pomocí Pánovy milosti.“ (5. 6. 1996)

Neposkvrněná Panna Maria připomíná všem pokřtěným dokonalost svatosti. Jako celá svatá se stala v Církvi trvalou vůdkyní, která vede k vrcholům dokonalosti podle evangelia.

Nanebevzatá jako dokonalé uskutečnění nového lidstva

Jako syntézu obdivuhodného tajemství vyhlásil 1. listopadu 1950 Pius XII. slavnostně dogma o Nanebevzetí Panny Marie slovy: *Vznešená Matka Boží, tajemně spojená od věčnosti s Ježíšem Kristem stejným rozhodnutím předurčení, neposkvrněná ve svém početí, čistá panna ve svém božském mateřství, velkodušná společnice božského Vykupitele, který dokonale triumfoval nad hříchem a jeho následky, nakonec jako nejvyšší korunu svých privilegií obdržela výsadu, že byla uchráněna porušení hrobu a po přemožení smrti*

byla jako již předtím její Syn zdvižena s duší i tělem do nebeské slávy, kde září jako Královna po pravici Syna, nesmrtelného Krále věků. (DENZ. 2803)

Zatímco pro celé lidstvo bude mít vzkříšení těla své místo až

na konci časů, pro Marii naopak se tato událost uskutečnila již na konci jejího pozemského života. Proto její tělo žije oslavené v nebi vedle oslaveného lidství jejího Syna Ježíše Krista. Svátý otec Jan Pavel II. upřesňuje: „Eschatologické stavy Krista a Panny Marie jistě nejsou na stejné úrovni. Maria, nová Eva, přijala od Krista, nového Adama, plnost milosti a nebeské slávy tím, že byla probuzena skrze Ducha Svatého svrchovanou mocí Syna.“ (9. 6. 1996)

Dogma o Nanebevzetí jistě není „objevem“ minulého století. Víra, že Maria byla vzata do nebe i s tělem, patří k povědomí Církve na Východě i na Západě od jejich počátku. Pius XII. touto definicí chtěl pouze odhalit slavnostně celému světu vznešenost a důstojnost lidského těla, usmrcovaného, ponižovaného a znevažovaného tisíci způsoby v průběhu druhé světové války. Před skutečností táborů v Dachau, v Osvětimi a jinde, kde docházelo k největšímu znesvěcování lidského těla, „tajemství Nanebevzetí hlásá nadpřirozené určení a vznešenou důstojnost lidského těla, povolání od Pána, aby se stalo nástrojem svatosti a účastnilo se jeho slávy.“

Maria znovu objevená ztraceným lidstvem

Dogma o Nanebevzetí jako každé jiné mariánské dogma může vyvolat blahodárny vliv na křesťanskou formaci osobnosti věřícího. Neboť její dary

Všechno je mou radostí

Santina Campanová, dobrovolná oběť za obrácení hříšníků

milosti, její privilegia mohou být chápány jako kvality vysoce paradigmatické (sloužící za vzor) pro psychické a náboženské zrání každé lidské a křesťanské osoby.

Neposkrvněné početí na příklad představuje lidství jako ne deformovaný Boží obraz. V něm došlo k nově utvořenému stvoření. Psychodynamická hodnota tohoto mariánského dogmatu je v otevřené možnosti věřícího obnovit v sobě a ve svých vztazích s božským jednotu neposkrvněného početí, jak tomu bylo v původním počátku.

Božské mateřství Mariino ukazuje, že poslušnost vůči Bohu vytváří kapacitu účastnit se početí a zrození Božího Syna v nás samých. Tímto způsobem křesťan plní vůli Otce, který nemá jinou vůli než plodit svého jediného Syna. Pro Marii stejně jako pro každého křesťana znamená svoboda plodnost.

Mariino panenství kromě biologické danosti označuje absolutní otevřenost lidské lásky pro lásku božskou. Tato bezpodmínečná orientace na Boha není neplodná, nýbrž navýsost plodná. Proto je Panna současně Matkou. Maria představuje nejvyšší sjednocení protikladů: „Panna Matka, Dcera tvého Syna“ (Dante, Ráj XXXIII, 1).

Konečně Nanebevzetí zjevuje konečný a pozitivní úděl lidstva a vrchol duchovního vývoje každé lidské bytosti. Výjimečná psychodynamická důležitost této skutečnosti spočívá v tom, že lidstvu se umožňuje naplnit vrcholně své vlastní pozitivní možnosti a definitivně překonat protikladnosti všeho řádu, které zatím zraňují a tíží každou lidskou osobu.

Mariánské dogma i z lidského pohledu je účinným prostředkem rozvoje lidské osobnosti i samotného církevního společenství.

*Z Maria Ausiliatrice 10/2003
přeložil-lš*

Když ji v únoru v roce 1929 nesli ke křtu, její babička protestovala: „Chcete ji pojmenovat Santina, ale v kalendáři žádná taková svatá není!“ Farář odpověděl. „Bud' te klidná, toto dítě bude první světicí toho jména v kalendáři.“

Santina Campanová se narodila jako sedmá z devíti dětí 2. února 1929 v Alfedene v oblasti L'Aquila. Vyvíjí se takřka překotně. Instinktivně se utíká k modlitbě a projevuje přitom bezmeznou důvěru. Vždy získává od Boha to, co žádá. Zvykla si prohlašovat: „Všechno bude dobré, nebojte se!“ A jako vždy se stane to, o čem Santina prosí...

16. června 1936 na svátek Božího Těla přistupuje spolu se svou sestrou Asuntou a bratrem Michalem k prvnímu svátému přijímání. Na rub obrázku, který dostala na památku, napíše: „Ježíši, dej, ať vůně tohoto dne zůstane v mém životě stále.“ A dále prosí: „Dej, ať trpím pro Tebe a učím mě svatou jako svatou Terezičku.“

„Obětuji se jako oběť“

Nějaký čas nato jí uklouzne ze rtů předpověď: „Ježíš mě udělá svou nevěstou jako Terezičku.“ Jedním slovem: malá velká světiice z Lisieux je její vzor, a co od ní žádá, všechno se stane.

V červnu 1940 končí základní školu a vidí, jak její sourozenci odcházejí jeden za druhým do různých řeholních kongregací. Celkem jich tak vstoupilo do řádů šest. Santina se raduje, že Ježíš tak vstupuje do jejího domu a ustavičně si někoho povolává, a komentuje to: „Kde jsou povolání, tam je vždy oběť.“ A obětuje se jako oběť za své bratry a sestry.

Po skončení školy je doma služkou pro všechno. Účastní se činnosti Katolické akce ve farnosti a nosí vědra s pískem a vodou do vzdálenosti 200 m

na stavbu sídla Sdružení Katolické akce mládeže. Když prochází kolem kostela, zdraví Ježíše v Eucharistii a říká: „Za každou kapku této vody spas jednoho hříšníka.“

V dubnu 1939 přijala svátost biřmování a začne vystupovat s velkou autoritou. Její dům se stává malým večera-dlem, kde se schází mnoho dětí, které jí naslouchají jako své učitelce a učí se od ní křesťanskému životu.

Po červnu 1940 nastávají obtížné roky války. Při uzavření příměří 8. září 1943, zatím co mnozí jásají, že válka skončila, Santina, sotva 14letá, říká: „Válka nyní teprve začíná.“

Alfedenu obsadili Němci, kteří mají rozkaz bořit, odvádět, zabíjet. Těm dobrým lidem zde nezbylo, pokud se chtěli zachránit, než utéci do lesů a na hory. 17. října je Alfedena zdevastována. Všichni jsou na útěku. Santina jim dodává naději. Modlí se, a najde útočiště a pomoc pro se-

be i pro druhé. Zatím co zuří ter-or a dochází k znásilňování žen, Santina všechny uklidňuje s jistotou: „Nebojte se, Bůh je Otec a ví, že jsme zde!“

O Vánocích 1943 onemocní zápallem pohrudnice a horečka vystoupí na 42°. Odsáli jí z hrudniku mnoho vody. Při útěku je spolu s otcem chycena Němci a i tehdy má odvahu říct: „Ne-

bojte se, neplačte. Mějte důvěru. Bůh nás zachrání.“ Konečně s příchodem polských vojáků jim Prozřetelnost pošle pokrm i léky, které potřebuje.

Přijátá oběť

Vrací se domů, kde najde všechno zbořeno. Při všeobecném nářku prohlašuje: „Časná dobra rychle pominou. Nebeská dobra jsou věčná. Děkuje Pánu, že nám zachoval život.“

V říjnu 1945 odjíždí do Říma a vstupuje do školy k charitním sestrám. Během jednoho roku absolvuje tři třídy gymnázia. Ale co je nejdůležitější, je její plné ztotožnění s Ježíšem. „Ježíši je milá ta oběť, kterou žádá On, ne to, co se líbí nám.“ ... „Musím v sobě umlčet neužitečné myšlenky. Budu pěstovat vnitřní život a prosit o pomoc Pannu Marii. Chci mít strach a stud před každým i jen všedním hříchem za každou cenu.“

Intenzivně se modlí a sleduje jediný ideál – být rychle svatou, svatou od mládí. „Jsem si jista, že se nedožiji 18 let. Složím sliby jen pro případ smrti. Nepřijmu ani řeholní šat, ale svým úplným «ano» budu získávat duše pro Ježíše.“

25. března 1947 má plná ústa krve, je zasažena tuberkulózou jako svatá Terezička. Je to počátek jejího pozvolného a křížového výstupu na Kalvárii.

V červenci se odebere do sanatoria Villa Rinaldi v Piscině, kde zůstane tři roky a vytvoří kolem sebe přitažlivé centrum pro nemocné i pro lékaře pro svou zářící víru a okouzlující radostnost.

Brzy vysvětluje své susedce: „Ano, musím nést kříž, ale můj kříž je celý bílý. Všechno mi působí radost. Moje cesta, pokrytá trny, se změnila v tolik květů, něžných a vonných, že jsou jako polštáře pro mé nohy při cestě za Ježíšem.“

Santinu stravuje horečka, která málokdy ustoupí, ale ještě silnější je v ní horečka po spáse duší: „Aby se vykoupení pro nikoho nestalo marné.“ To bylo její vyhnanství, její utrpení. To byl její skálopevný program: „Jediný cíl – Bůh, jediný vzor – Ježíš, jediná pomocnice – Maria, jediný průvodce – můj anděl, můj život – jediná oběť.“

Mnoho čte, aby se vzdělávala ve víře a mohla osvětlit každého, kdo se k ní přiblíží, takže se v sanatoriu stává apoštolkou. Kaplan založil v sanatoriu sekci Katolické akce a Santina je její předsedkyní. Vykonává tuto funkci ve svém utrpení tím neúčinnějším způsobem. Stará se až neuvěřitelně o misie, o apoštolát, o modlitbu, o pokání za hříchy, o oběti za kněze a nemocné.

Perla, která všechno vysvětluje

Je velice spokojená, když ji přicházejí navštívit její drazí. Je přítom veselá, přímo šprýmař, a má neuvěřitelnou chuť si zažertovat. Jedné své sestře řekla: „Jestli jsi přišla plakat, tak to můžeš jít hned domů.“ ... „Ty mě chceš potěšit? A v čem? Já zde prožívám jeden den krásnější než druhý. Ráj skutečně existuje, protože já ho mám už zde!“ ... „Moje duše je ponořena do oceánu klidu. Kdybys věděla, jak jsem šťastná! Můj život je jedna nepřetržitá radost!“

A přece se její mladý život stravuje, její fyzické chátrání je zcela zjevné. Je si toho vědoma a říká: „Čím by byl život bez obětí?“

Pacientky v ještě těžším stavu ji vidají u svého lůžka jako anděla útěchy a světla. Ob-

tížné a nesnesitelné nemocné chce mít vedle sebe a věří, že v nich slouží Kristu. Odmítá utišující prostředky: „Nechci být pod sedativy. Chci být bdělá až do konce, protože chci až do smrti konat pro Ježíše skutky lásky.“

Na počátku října 1950 ve Svatém roku, který vyhlásil papež jako rok velkého obrácení a velkého odpuštění, svolává Santina své drahé k sobě. 13. října říká kaplanovi: „Chci všechny svátosti.“ Mamince doporučuje: „Neplačte, jdu do ráje, abych vám připravila místo. Zpívejme společně Panně Marii!“

Zatímco kněz pozvedá svatou Hostii, Santina za přispění matky představené charitních sester skládá řeholní sliby *in articulo mortis* a je šťastná, že bude moci zemřít jako Ježíšova nevěsta. Zdraví všechny přítomné, maminku, příbuzné i lékaře, který se snaží skrýt své slzy slovy: „Nikdy jsem neviděl nic podobného. Druhou Santinu už zde mít nebudeme.“

Ve 22.05 v necelých 21 letech života odchází před Boží tvář. Je 4. říjen 1950. Všechny její drahé a ty, kteří jsou nablízku, zaplaví nevysvětlitelná radost v jistotě, že je v nebi o jednoho anděla více.

Mezi jejími písemnými pozůstalostmi se nachází jedna „perla“, která vysvětluje celý její život: „Nejsladší Ježíši, týrej mé tělo a mé srdce, jak se Ti líbí: já tím budu jediné šťastná. Chci být obětí Tvé vůle. Obětují Ti svou krev za všechny kněze a za obrácení hříšníků.“

Z Maria Ausiliatrice 10/2003 přeložil -ls-

ÚTOKY NA KATOLICKÉ ŠKOLY

Islámští extremisté vyhlásili v dubnu „svatou válku“ proti katolickým školám. 15. listopadu byl spáchán atentát na školu „Dobrého pastýře“ 35 km od Kašmíru. Při atentátu byli zraněni tři zaměstnanci a jeden policista. Žáci zůstali nezraněni. Den předtím byl přepaden autobus se školní mládeží. Místní úřady se k tomu chovají netečně.

Podle Kath-net

měsíci, když v životě čisté Panny počal žít svůj lidský život Původce života, protože Bůh svěřil svého milovaného Syna nejsvětější Panně, aby ho vychovala jako člověka, tedy aby ho formovala podle svého obrazu, výchova totiž nic jiného není. Bůh si to v tomto případě mohl dovolit proto, že tato panenská Matka představovala ten **nejdokonalejší obraz Boha**, jaký člověk může vůbec představovat, a současně tak praktikovala ten **nejdokonalejší způsob výchovy**, jaký kdy byl nebo bude na tomto světě uskutečněn. Maria je nejen Královnou panen, ale také Královnou matek. (Není to divné, že tento titul jí nebyl dosud oficiálně přiznán?) Ježíš jakožto syn člověka vyrůstal jako svatý nejen proto, že byl Bůh, ale také proto, že měl nejsvětější Matku. To je velmi významné, neboť tímto způsobem Bůh posvětil a povýšil k vyšší důstojnosti (ale také náročnosti) všechnu výchovnou práci: není to výcvik vylepšené opice, ale odhalování a utváření živého obrazu samého Boha.

V životopisech některých světců a světic se setkáváme občas s tím, že již ve velmi útlém věku projevovali zbožnost a lásku k Bohu obdivuhodným, pro někoho až neuvěřitelným způsobem, jakého není schopna ani většina dospělých. Někdy se nám přímo zdá, jako by se to vymykalo z přirozeného řádu a jednalo se o mimořádné omilostnění, na které obyčejný smrtelník těžko může pomyslet. Tyto udivující projevy rané dětské zbožnosti však nevyrostají z ničeho nic, ale jsou zpravidla plodem zbožného a **svatosti naplněného rodinného prostředí**. Zklady svatosti malé Terezičky či matky Terezy byly položeny už tím, že se podobně jako Ježíš z Nazareta narodily svatým matkám a svatým otcům. (Neměla by tedy sama o sobě dostatečným důkazem hrdinského stupně ctností jejich rodičů?)

Nikdo si své rodiče ovšem sám nemůže vybrat. Když se jim na-

rodí, je jim, tak říkajíc, vydán na pospas. Kež by byli svatí! Nejsou-li, jistě to není pro něho výhoda. Může to být tím, že ani jejich rodiče nebyli svatí, anebo také proto, že se odklonili během života k jiným hodnotám a jiným vzorům. Co teď? Má to tak už zůstat po všechna další pokolení? Někdo může říct: A proč by měli být svatí? Hlavně ať jsou normální. Jenže podle Božího plánu normální znamená právě svatý. Záleží na tom budoucnost dítěte i prospěch lidské společnosti, zda v ní zítra převládnu její dobrodinci, paraziti, nebo nebezpeční škůdci. Jestliže zločinec najde v poslední chvíli cestu zpět k Bohu, často za tím stojí dobré semeno, které do jeho srdce před mnoha lety ještě na počátku jeho života zasadila dobrá a zbožná matka. Ale i za sklonem k hříchu a dokonce i zločinu stojí zpravidla něco, čím člověka poznamenala jeho výchova. Tíže rodičovského očištěnce bude mimo jiné v tom, že uvidíme v celé nahotě všechny důsledky toho, co jsme vědomě i mimoděk předali svým dětem, i všeho, co jsme zůstali svým dětem dlužní: co jsme pro své děti udělali a neměli udělat, a co jsme naopak měli udělat, ale neudělali. Pro někoho dokonce začne tento očištěncův úkol na zemi. K čemu je naše jednorázová vánoční štědrost, jestliže děti připravujeme pro nedostatek osobní svatosti celý rok o to nejpodstatnější? Z takového dluhu lásky a dobrého příkladu se nevykoupíme množstvím a cenou věcí pod stromečkem. Ten nejkrásnější dárek, který můžeme svým dětem připravit k Vánocům, nejsou nákladné hračky čínské výroby, ale taková proměna našeho života a našich vztahů, aby na nás a s námi názorně a takřka hmatatelně začaly poznávat a radostně prožívat, **jak dobrý je Bůh**. Dostávat takový „dárek“ je ve skutečnosti jejich nezadatelné právo, které tedy pro nás představuje tu nejsvětější povinnost. A „adventu je tak nakrátko a přede dveřmi Štědrý den!“

-red-

„Dej razit medailku podle tohoto vzoru!“

Když bylo Kateřině Labouřé 18 let, měla sen, který dal nový směr jejímu životu. Zdálo se jí, že se nachází ve venkovském kostele v kapli zasvěcené duším v očistci. Do kaple vstoupil starší kněz, který si oblékl bohoslužebná roucha, aby mohl slavit mši svatou. Kateřina mu asistuje. Po mši svaté se k ní kněz chce přiblížit, ale Kateřina před ním utíká. Vyjde z kostela a jde do jednoho domu, aby zde navštívila nemocného, ale uvnitř najde onoho kněze, který jí řekne: *Moje dcero, je to chvályhodná věc, navštěvovat nemocné. Nyň přede mnou utíkáš, ale jednoho dne budeš šťastná, že mě najdeš uvnitř. Bůh má s tebou své plány, nezapomeň na to.*

Kateřina nemá tušení, kdo by mohl být tento kněz. Teprve o několik let později padl její pohled na obraz, který visel v hovorně u milosrdných sester v Châtillon-sur-Seine. Byl to obraz sv. Vincence z Pauly. Nemohla zadržet svou radost a zvolala: *To je ten kněz, kterého jsem viděla ve snu.*

Děkuje Bohu, že ji povolal, aby následovala apoštola nemocných. Nastupuje v Paříži v Rue du Bac do noviciátu. Právě v těch dnech byla schránka s ostatky sv. Vincence přenášena do nového kostela sv. Lazara z místa, kde byly ukryty od roku 1792 ve smutných letech revolučních zmatků. V slavném průvodu kromě zástupců církevních i civilních úřadů kráčelo i 1000 sester a 112 novicek a mezi nimi Kateřina Labouřé.

Během oktávy této slavnosti se Kateřina modlila u ostatků sv. Vincence a měla vidění. Po tři dny po sobě vidí srdce sv. Vincence. Nejdříve v bílé pleťové barvě – symbolu pokoje, nevinnosti a jednoty. Pak jsem ho viděla v barvě ohnivě červené, jako by chtělo zapálit v srdcích lásku... Pak jsem ho viděla v tmavě rudé barvě, a to vyvolalo v mém srdci veliký smutek. Vnitřní hlas

jí řekl: *Srdce sv. Vincence je hluboce zarmouceno pro smutné události, které dolehly na Francii. Na konci oktávy vidí Kateřina znovu srdce sv. Vincence v živě červené barvě: *Srdce sv. Vincence je potěšeno, protože dosáhlo na přmluvu Panny Marie od Boha toho, že dvě rodiny při těchto zmatcích nezahynou. Bůh si jimi poslouží, aby opět oživil viru.**

18. června o vigílii svátku sv. Vincence z Pauly měla sestra Marta k novickám přednášku o účtě k Neposkvrněné Panně. Sestra Kateřina naslouchala s velkou pozorností a zakouší velkou touhu spatřit Neposkvrněnou. Sama vypráví: *V noci v 11.30 jsem slyšela, že mě někdo volá jménem. Odhalila jsem záves a spatřila jsem dítě v bílém šatu – mělo čtyři nebo pět let, které mi řeklo: „Rychle vstaň a jdi do kaple, Madona tě tam čeká!“ ... Rychle jsem se oblékla a následovala jsem dítě... Kudy jsem kráčela, z jeho postavy vyzařovalo světlo. ... Ještě více jsem byla překvapena, když se dveře kaple otevřely, přestože se jich dítě dotklo jen špičkou jednoho prstu. ... Můj úžas vyvrcholil, když jsem vstoupila a spatřila zažehnuté všechny svíce jako při půlnoční mši svaté. Ale Madona zde nebyla.*

Po krátkém čekání se Madona zjevila vedle sochy sv. Josefa a Kateřina ji viděla, jak si sedá na křeslo, které stálo na oltářních stupních na evangelijní straně. Kateřina si rychle klekla na oltářní stupně blízko ní a položila své ruce na kolena nejsvětější Panny. Madona jí řekla:

Moje dcero, Bůh ti chce svěřit poslání, pro které musíš mnoho vytrpět. ... Budeš pronásledovaná, ale neboj se, budeš mít potřebnou milost. ... Vyprávěj o tom, co uvidíš, s důvěrou a prostotou, ... jsou smutné časy... Neštěstí dolehne na Francii a celý svět zasáhne bouře. Přicházejte ke stupňům tohoto oltáře: odsud se budou rozlévat milosti na osoby, které o ně budou s důvěrou žádat. ...

Ve dvě hodiny v noci – tak dlouho trvalo vidění – se Kateřina vrátila na lůžko, ale již nedokázala usnout. Nikdo nic netušil. Hovořila o tom se zpovědníkem, který s rozvážnou nevírou vyčkával další vývoj. Kateřina neztratila svůj klid a vykonávala každý den svědomitě své povinnosti.

Madona se vrátila za čtyři měsíce 27. listopadu 1830. Kateřina koná ve velké kapli v 17.30 odpolední rozjímání. Aniž to někdo jiný zpozoroval, slyší šustění šatů, pozvedne oči a spatří nejsvětější Pannu. Má bílý šat, modrý plášť a na hlavě bílý závoj. Stojí na polokouli na hlavě svijejího se zelenavého hada. Ve výši srdce drží v rukou zlatou zeměkouli, kterou obětuje Bohu s mateřskou péčí: *Její oči byly obráceny k nebi a její postava byla tak krásná, že to nemohu popsat. Pak se náhle na jejích prstech objevily prsteny s drahocennými kameny, které vyzařovaly paprsky, jeden krásnější než druhý... Tyto paprsky zářily na všechny strany a naplňovaly září dolní část obrazu, takže již nebylo vidět její nohy. ... Zatímco já jsem o ní rozjímala, obrátila své oči a podívala se na mne. Její hlas mi pak řekl:*

„Tento glóbus představuje celý svět a každou duši zvlášť. ... Paprsky jsou symbolem milostí, které udělují těm, kdo mě o to žádají. ...“ Pak se kolem Marie vytvořil ovál, ve kterém stála tato zlatá písmena: „Ó Maria, bez poskvrny počatá, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“ Ihned bylo slyšet hlas, který mi řekl: „Dej razit medaile podle tohoto vzoru; osoby, které ji budou

nosit na krku, obdrží velké milosti. Milosti budou ještě hojnější pro ty, které ji budou nosit s důvěrou.“ Pak se obraz otočil a Kateřina viděla na rubu písmeno M, v něm kříž a pod ním dvě srdce: Ježíšovo a Mariino. Kateřina nehovořila o dvanácti hvězdách, které obklopovaly tento symbol: vztahuje se ke knize Zjevení. Kateřina schválila medailku, která se obdivuhodným způsobem rozšířila. V roce 1832 bylo zhotoveno prvních 1500 exemplářů, v roce 1834-35 následovalo 2 400 000 kusů a do deseti let jich bylo 100 milionů. Brzy medailka překročila francouzské hranice a dnes je rozšířena po celém světě jako *zářivá medailka.*

20. ledna 1842 se Neposkvrněná ze zářivé medailky zjevuje v Říme v kostele sv. Ondřeje Alfonzu Ratisbonnemu, mladému židovskému bankéři, který se obrátil a dal se pokřtít. Přijal medailku jako žertem od jedné francouzské přítelkyně a Panna Maria se mu zjevila tak, jak je zobrazena na medailce. *„Nic mi neřekla, ale já jsem všechno pochopil!“*

11. února 1858 se Panna Maria zjevila v jeskyni massabielské Bernadettě Soubirousově a představila se jako *Neposkvrněná počatá*. Když se to Kateřina Labouřé dozvěděla, omezi-la se v radosti na tento komentář: *Je to tatáž naše Neposkvrněná.*

Bylo v Božím plánu, aby zářivá medailka připravila věřící na vyhlášení článku víry o Neposkvrněném počatí Panny Marie 8. prosince 1854, které pak lurdské zjevení potvrdilo.

Z Maria Ausiliatrice 10/2003
přeložil -lš-

Jak umírali nacističtí pohlaváři

O obrácení v poslední minutě

Nejdříve mě zavedli do Göringovy cely. Vězeň, bývalý říšský maršál, se postavil do pozoru a pak mi podal ruku. Pak jsem krátce navštívil všechny ostatní. Bylo to 20. listopadu 1945, před začátkem výslechů. Obžalovaných bylo 21. Šest z nich zvolilo římskokatolickou církev jako duchovní oporu, 15 zvolilo protestantskou stranu. Streicher, Jodl a Hess nikdy nenavštívili bohoslužby, ačkoliv uváděli, že věří v Boha.

Jeden bývalý oberleutnant SS byl při náboženských shromážděních našim varhaníkem. Na konci mého pobytu našel cestu ke Kristu. Prosté evangelium a kříž změnily jeho srdce.

Frank, Seyss-Inquart, Kaltenbrunner, Keitel, von Ribbentrop, Raeder, Dönitz, Speer, Fick, Funk, Fritzsche, von Schirach, Sauckel a Göring byli mezi mými posluchači. Keitel, von Ribbentrop, Sauckel, Raeder, Speer, Fritzsche a von Schirach se účastnili stolu Páně.

Sauckel byl první, kdo otevřel své srdce evangeliu. Po několika návštěvách jsme spolu klečeli u jeho lůžka a on se modlil jako celník: „Ó Bože, buď milostiv mě hříšnému.“

Pak prosili Fritzsche, von Schirach a Speer o připuštění ke stolu Páně. Bůh působil mocně svým slovem a svým Duchem na jejich srdce a jako kající hříšníci mohli přijmout Kristovo odpuštění. Raeder byl horlivý badatel Bible a stále za mnou přicházel s nejasnými místy. Keitel, šéf vrchního štábu Wehrmachtu, mě prosil, abych předal poděkování těm, kteří mysleli na to, nabídnout jim jako zločincům duchovní pomoc.

U Ribbentropa jsem nejdříve nenacházel porozumění, ale později i on začal číst Bibli.

1. října 1946 nadešlo vyhlášení rozsudků. Slyšel jsem, jak Ribbentrop žádal po své manžel-

ce, aby mu slíbila, že bude vychovávat děti v bázni Boží. Rovněž Sauckelova manželka musela slíbit, že jejich děti budou vyrůstat v blízkosti kříže. Göring se ptal, co řekla jeho dcerka Edda otcovu odsouzení, a musel vyslechnout, že jeho dítě doufá, že svého tatínka uvidí opět v nebi. On sám byl v tom okamžiku hluboce dojatý a poprvé jsem u něho spatřil slzy. Později mi vyprávěl, že zemřel již v okamžiku, kdy se za jeho ženou zavřely dveře jeho cely.

Ve dne v noci jsme setrvali u těch, jejichž duše nám Bůh svěřil. Von Ribbentrop četl převážnou část dne Bibli. Keitela nejvíce dojmala místa, která hovořila o Kristově výkupné krvi. Sauckel byl velice otřesen a někdy se domníval, že zemře ještě před vykonáním rozsudku. Stále se modlil ve své cele: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“ Bůh změnil jeho srdce a nyní tváří v tvář smrti po ztrátě všech materiálních věcí i svého nehodného života mohl se spolehnout na Boží zaslíbení o chudých v duchu.

Večer před popravou 15. října 1946 jsem měl dlouhý rozhovor s Göringem. Poukázal jsem, že je nutné se připravit na setkání s Bohem. Během rozhovoru však zesměšňoval některé výro-

ky Bible a odmítal přijmout, že Kristus zemřel za hříšníky. Bylo to vědomé popírání síly krve. Jeho poslední slova byla: „Mrtvý je mrtvý.“ Když jsem poukázal na závěr na jeho malou dceru-

má důvěru v krev Beránka, který vzal na sebe hříchy světa, a prosil Boha, aby byl milostiv jeho duši. Pak přišel rozkaz, aby šel na popravu. I Keitel odešel na věčnost s důvěrou v odpouštějící Boží milost. Pak byl odveden Sauckel, který ponořil svůj hříšný život do věčnosti s modlitbou na rtech.

Mezinárodní vojenský tribunál v Norimberku: v popředí obhájci, část lavice obžalovaných - první v řadě (zleva doprava): H. Göring, R. Hess, J. von Ribbentrop, W. Keitel, E. Kaltenbrunner, A. Rosenberg; v druhé řadě: K. Dönitz, E. Raeder, B. von Schirach, F. Sauckel

ku, která doufá, že se s ním setká v nebi, odpověděl: „Ona věří po mém a já také po mém.“ Za hodinu nato jsem se dověděl, že si Göring vzal život.

A pak přišla poslední hodinka pro ostatní. Von Ribbentrop musel jít první pod šibenici. Než opustil svou celu, ujistil mě, že

Frick mě ujistil, že věří v očisťující Beránkovu krev a že se během našich prostých bohoslužeb osobně setkal s Kristem.

Poslední z naší skupiny byl Alfred Rosenberg, který odmítl jakoukoliv duchovní asistenci. Na moji prosbu, abych se směl za něho modlit, odpověděl se smíchem: „Ne, děkuji.“ Žil bez Spasitele a zemřel bez Spasitele. Když došlo k popravě Streichera, vyslovil jméno své ženy a odešel na věčnost se slovy „Heil Hitler.“

Byly tři hodiny ráno a my jsme zakončili svou práci několikahodinovou modlitbou a díkyvdáním.

*Podle Axel Kühner:
Gut und gerne.
Aussaat Verlag Neukirchen -
Vluyn, 1997*

*Z Timor Domini 6/2003
přeložil -lš*

Zleva: Milch, Speer, Göring, Himmler, Below

Slova matky Terezy u příležitosti udělení Nobelovy ceny míru v Oslu 11. prosince 1979

Protože jsme se zde sešli, abychom poděkovali Bohu za Nobelovu cenu míru, myslím, že by bylo krásné, kdybychom nyní pronesli modlitbu sv. Františka z Assisi, která mě vždy naplňuje úžasem. Modlíme se tuto modlitbu po každé večeři a hodí se denně dobře jednomu každému z nás. A já se vždy divím tomu, že před čtyřmi nebo pěti stoletími, když svatý František tuto modlitbu složil, měli lidé stejné problémy jako my, když vyslovujeme dnes tuto modlitbu. Velice přesně se pro nás hodí. Pomodleme se tedy společně:

„Pane, učiň nás hodnými, abychom mohli sloužit našim bližním na celém světě, kteří žijí a umírají v bídě a hladu. Dej jim dnes skrze naše ruce vezdejší chléb, skrze naše pochopení lásku, pokoj a radost. Pane, učiň mne poslem svého pokoje, abych tam, kde je nenávisť, přinášel lásku, kde panuje bezpráví, ducha odpuštění, kde je nejednota, jednotu; tam, kde panuje blud, pravdu, kde je pochybnost, důvěru; kde je zoufalství, naději, kde jsou stíny, světlo, kde je smutek, radost.

Pane, dej, ať chci spíše potěšit než být potěšen, chápat než být pochopen, milovat než být milován, protože tím, že zapomínáme na sebe, nalézáme, když odpouštíme, dosahujeme odpuštění, když umíráme, probouzíme se k věčnému životu. Amen.“

Děkujeme Bohu za příležitost, kterou dnes všichni společně máme, za tento dar pokoje, který nám připomíná, že jsme byli stvořeni, abychom žili v míru, že Ježíš Kristus se stal člověkem, aby přinesl chudým toto radostné poselství. On, který je Bůh, se stal člově-

kem jako my ve všem kromě hříchu a hlásal zcela zřetelně, že přišel, aby přinesl tuto radostnou zvěst.

Je to poselství míru pro všechny lidi dobré vůle, a to je něco, co si my všichni přejeme, pokoj srdce.

A Bůh tak miloval svět, že dal svého Syna. Byl to skutečně dar, mohli bychom říct, že Bohu to působilo bolest, ale On miloval svět tak velice, že dal svého jediného Syna. Dal ho Panně Marii a co ona s ním udělala?

Jakmile vstoupil do života, ihned spěchala s velkou horlivostí, aby tuto zprávu předala dál, a když přišla do domu své tety, zajásalo radostí dítě, dosud nenarozené dítě v Alžbětině lůně. Toto malé nenarozené dítě bylo prvním poslem míru. Roz-

poznalo Knížete míru, rozpoznalo, že přišel Kristus, aby jim i mně přinesl radostné poselství. A jako by na tom nebylo dosti, že se stal člověkem, zemřel na kříži, aby ukázal tu největší lás-

ku, a umřel za vás, za mne, za malomocné, za vyhladovělé, za nahé, kteří leží nejen na kalkatckých ulicích, ale také v Africe, v New Yorku, v Londýně a v Oslu, a trval na tom, abychom se navzájem milovali, tak jako on miluje jednoho každého z nás, a čteme to v Bibli zcela jasně: „Milujte se, jako já jsem miloval vás; jako Otec miloval mne, tak jsem já miloval vás.“ A Otec ho miluje tak velice, že nám ho dal, a proto i my se musíme tak navzájem milovat, abychom dávali, až to bolí.

Nestačí, když říkáme: „Miluji Boha, ale své sousedy nikoliv.“ Jan říká, že je lhář ten, kdo tvrdí, že miluje Boha, ale svého bližního nemiluje. Jak může milovat Boha, kterého nevidí, když nemiluje bližního, kterého vidí, kterého se může dotýkat a se kterým žije pospolu? Proto je pro nás tak důležité, abychom pochopili, že pravá láska nás musí bolet.

Ježíše to bolí, když nás miluje. Bolí ho to. A abychom stále mysleli na jeho velkou lásku, stal se chlebem života, aby utišil náš hlad po své lásce, náš hlad po Bohu, protože pro tuto lásku jsme byli stvořeni. Byli jsme stvořeni, abychom milovali a byli milováni, a on se stal člověkem, aby nám umožnil tak se milovat, jak on nás miloval. On se stává hladovým a nahým, bezdomovcem, nemocným, zajatým, osamělým, nechtěným, a říká: „Mně to činíte.“ On hladoví po naší lásce, a to je hlad našich chudých. To je hlad, který musíte hledat vy i já. Snad ho najdeme u sebe doma. Nikdy nezapomenu, jak jsem měla jedinou příležitost navštívit jeden domov, do kterého synové a dcery strčili své staré rodiče a pak na ně zcela zapomněli. Vstou-

pila jsem tam a viděla jsem, že v tom domově měli všechno, překrásné věci, ale dívali se po dveřích. A neviděla jsem ani jeden úsměv na jejich tvářích. Obrátila jsem se na sestru a ptala jsem se: „Jak je to možné? Co je s těmito lidmi, kteří mají všechno, a stále vyhlížejí ke dveřím? Proč se neusmějí?“ Já jsem tak na to zvyklá vidět úsměv u našich lidí. I umírající se usmívají. A ona řekla: „Tak je to skoro každý den. Čekají, doufají, že přijde syn nebo dcera je navštívit. Jsou smutní, protože jsou zapomenutí.“ A vidíte, zde vstupuje do hry láska. Tato bída se vkrádá nyní do našich vlastních rodin: zapomínáme milovat. Snad máme v naší rodině někoho, kdo se cítí osamělý, kdo se cítí nemocný, kdo se cítí zanedbaný, a to jsou těžké dny pro nás všechny. Jsme zde? Jsme ochotni je přijmout? Je zde matka, aby přijala dítě?

Byla jsem udivena, kolik mládenců a dívek na Západě bere drogy. Pokoušela jsem se zjistit, proč. Proč je to tak? Odpověď byla: Protože v rodinách není nikdo, kdo by se jich ujal. Otec a matka jsou tak zaměstnaní, že na ně nemají čas. Mladí rodiče jsou někde v úřadě, děti jdou na ulici a tam se do něčeho zapletou.

Mluvíme o míru. To jsou věci, které ruší mír, ale podle mého přesvědčení největším narušitelem míru jsou dnes potraty, protože ony jsou přímou válkou, přímým zabíjením, přímá vražda páchaná samotnou matkou. A my čteme v Písmu, že Bůh říká zcela zřetelně: „I kdyby matka mohla zapomenout na své dítě, já na vás nezapomenu, vepsal jsem si vás do své ruky.“ My jsme vepsáni do jeho ruky, jsme mu tak blízko, nenarozené dítě je vepsáno do Boží ruky. A mě nejvíce dojímá začátek této věty: I kdyby matka „mohla“ za-

pomenout na své dítě, tedy něco nemožného, ale i kdyby ona mohla zapomenout, já na vás nezapomenu. Ale dnes ten největší prostředek, největší narušitel míru je potrat.

A nás, kteří zde dnes stojíme, naši rodiče chtěli. Kdyby nám to naši rodiče byli udělali, nebyli bychom dnes zde. Naše děti, my vás chceme, my vás milujeme. Ale co je s jinými miliony? Mnoho lidí si dělá velké starosti o děti v Indii, o děti v Africe. Tam umírá nesmírně mnoho dětí podvýživou, hladem a tak dále, ale celé miliony dětí umírají předčasně z vůle své matky. A to je největší narušitel míru. Protože když může matka usmrtit své vlastní dítě, co mi pak brání, abych zabila vás, anebo vám, abyste zabili mne? V tom není žádný rozdíl.

A proto volám v Indii, volám všude: Rozpomeňte se opět na děti. Letos je Rok dítěte. Co jsme udělali pro děti? Na začátku roku jsem všude vyprávěla a říkala: Postarejme se letos o děti, aby se každé dítě narodilo, aby bylo očekávané, ještě než přijde na svět. A nyní máme konec roku. Dosáhli jsme opravdu toho, aby každé dítě bylo vytužené?

Chci vám vyprávět něco pěkného. Bojujeme proti potratu adopcí. Zachránily jsme tisíce životů. Napsaly jsme na všechny kliniky, nemocnice a policejní stanice: „Prosíme vás, neutrácejte dítě, my to dítě přijmeme.“ A každý den a každou noc je tu někdo – máme velké množství neprovdaných matek – kdo jim říká: „Pojď, my tě přijmeme, my přijmeme tvoje dítě a najdeme pro ně domov!“ A máme množství požadavků z rodin, které nemají děti, je to pro nás Boží milost. A děláme ještě něco, co je velice krásné. My přinášíme našim zebřákům, našim malomocným, obyvatelům slumů, našim lidem na ulicích přirozenou kontrolu porodnosti.

Jen v Kalkatě máme za šest let – všimněte si dobře, jen v Kalkatě – o 61 273 dětí méně v ro-

dinách, než bychom měli, kdybychom nedbali na přirozenou kontrolu porodnosti – metodu odříkání a sebekázně ve vzájemné lásce. My jim přinášíme tuto terapeutickou metodu, protože je velice jednoduchá a krásná. A naši chudí lidé jí rozumí. A víte, co mi řekli? „Naše rodiny jsou zdravé, naše rodiny jsou pospolu a my můžeme mít dítě tehdy, kdy chceme.“ Tak jasně to vidí naši lidé z ulice, tyto žebrační, a já si myslím, když to mohou dělat naši lidé, čím spíše vy, místo abyste hledali cesty, jak ničit život, který v nás tvoří Bůh. Chudí lidé jsou velkodušní lidé. Můžeme se od nich naučit mnoho obdivuhodných věcí. Nedávno za mnou přišel jeden muž, aby mi poděkoval, a řekl: „Vy nám dáváte vzor panenské čistoty, proto jste správní lidé, kteří nám přinášíte plánování rodiny, protože to není nic jiného, než sebe-

kážeň ze vzájemné lásky.“ A já jsem to pokládala za úžasnou větu. A mohou to být lidé, kteří třeba nemají co jíst, kteří nemají střechu nad hlavou, ale jsou to ohromní lidé. Chudí jsou velice obdivuhodní lidé. Jednoho večera jsme šly po ulici a sebraly jsme čtyři lidi. Jedna žena byla v hrozném stavu. Řekla jsem sestřím: „Postarejte se o ostatní tři, já se postarám o tuto ženu, která je na tom nejhůř.“ A pak jsem pro ni udělala všechno, čeho byla moje láska schopna. Donesla jsem ji na lůžko a na její tváři se objevil nádherný úsměv. Vzala mě za ruku a řekla jedno slovo: „Děkuji“ – a zemřela. Tvář v tvář této ženě jsem nemohla dělat nic jiného než zpytovat svědomí. Ptala jsem se: „Co bych já řekla na jejím místě?“ Moje odpověď byla velice jednoduchá. Pokoušela bych se nějak na sebe obrátit pozornost. Řekla bych:

EXTREMISMUS PODPOROVANÝ FINANČNĚ

Islámští extrémisté dávají v Iráku mladým lidem peníze, které přicházejí ze zahraniční pomoci, aby zastávali fundamentalistické pozice. V důsledku toho se v severním Iráku množí útoky a teroristické akce namířené proti katolíkům. Extremisté tak chtějí zabránit nastolení normalizace a zastrašit katolicou menšinu. Odpovědní jsou za to především vahabité z Mosulu, kteří představovali extremistickou skupinu již za Saddámovu režimu. Situace pro katolíky se proti dřívějším dobám podstatně zhoršila. Extremisté dělají všechno, aby zamezili nástupu tolerance. V 80. letech jedna ze 40 žen nosila na univerzitě na hlavě závoj. Nyní v důsledku finančních úplatků je poměr opačný. Jedna ze čtyřiceti chodí bez závoje.

Podle Kath-net

„Mám hlad. Umírám. Je mi zima. Mám bolesti.“ Nebo něco takového. Ale ona mi dala mnohem více – ona mi dala vděčnou lásku. A umřela s úsměvem na tváři – jako muž, kterého jsme vytáhly z odpadní strouhy, napolo sežraného červy, a přinesly jsme ho do domova: „Ležel jsem na ulici jako zvíře, ale umřu jako anděl, milovaný a ošetřovaný.“ A bylo obdivuhodné vidět velikost toho muže, který mohl takto mluvit, který mohl takto zemřít, aniž by komukoliv činil výčitky, někoho proklínal, vyřizoval si účty. Jako anděl – to je velikost našich lidí.

A proto věříme tomu, co řekl Ježíš: „Byl jsem hladový, nahý, bez střechy, nežádoucí, nemilovaný, zanedbaný – a vy jste pro mě udělali všechno.“

Já věřím, že to není vůbec nějaká sociální práce. My snad v očích lidí děláme sociální práci. Ale my jsme ve skutečnosti kontemplativní sestry v srdci světa. Protože my se dotýkáme Kristova těla 24 hodin denně. My žijeme 24 hodin v jeho přítomnosti, jako vy, jako já. I vy se musíte pokusit vnést do svých rodin Boží přítomnost, protože rodiny, které se spolu modlí, zůstanou pospolu, a já myslím, že my v našich rodinách nepotřebujeme bomby ani děla, abychom upevnili nebo přinesli mír – jen jděte k sobě navzájem, milujte se navzájem, přineste si tento pokoj, tuto radost, tuto sílu být pospolu ve svém domově. A to postačí, aby se překonalo zlo ve světě. Je příliš mnoho utrpení, tak mnoho nenávisti, tak mnoho bídy, a my začínáme naši modlitbu, naši oběť doma. Láska začíná doma; a nejde o to, kolik toho uděláme, ale kolik lásky vlijeme do svého jednání. Děláme to pro všemohoucího Boha – kolik toho uděláme, nehraje žádnou roli, ale kolik lásky vložíme do svého jednání, kolik uděláme pro Něho, jemuž v lidech sloužíme.

Z *Leben* 11/2003
přeložil Iš-

Manželství – cesta ke svatosti (dokončení)

Svatá manželství – zanedbaný úsek církevních dějin

Kristova milost přivádí manželskou lásku k dokonalosti

Láska je přirozený dar, který patří ke stvoření a vyskytuje se více méně i u nenáboženských lidí, kteří se v manželství stali skutečně šťastní. Krásným příkladem je kabaretista Karl Farkas, který o svém manželství řekl: „Za 44 let našeho manželství jsme moje žena a já nikdy mezi sebou nebyli rozmrzeli. Chtěl bych říct, že jsme se oba v průběhu let stali jakoby jedinou osobou. Jde to tak daleko, že se necítím dobře, když se necítí dobře moje žena. Víme navzájem přesně, co si ten druhý myslí, co cítí a jak bude jednat. Proto také známe své vlastní slabosti a můžeme se jim vyhnout. Ale nejkrásnější snad je to, že my oba víme, že jsme v tom druhém našli člověka, na kterého se můžeme na 100 % spolehnout.“

Přesto je dobré mít na vědomí: I „pouze přirozené“ manželství je cestou ke spáse. Proto v manželskému slibu spočívá v každém případě „postoj poslušnosti k Boží vůli, která by bez jeho milosti nebyla možná.“ Proto se takoví manželé podle Jana Pavla II. nacházejí „na opravdové cestě spásy“.

Aniž bychom tuto pravdu zužovali, otevírá víra a svátost novou dimenzi. Existuje plíživý blud, týkající se lásky v manželství: jako by duch evangelia manželsko-sexuální lásku oslaboval, činil ji nudnou a obtížnou a chtěl ji současně přibrzdit!

Kdo takto smýšlí, nepochopil nic z ducha katolické církve! Neboť jedna z velkých katolických zásad zní – milost neruší přirozenost, nýbrž ji uzdravuje a přivádí k dokonalosti!

Ve vztahu k manželství to znamená, že skrze Kristovu Duchu se láska nejen neoslabuje, nýbrž očišťuje od prvků egoismu a stává se krásnější, silně-

ší, více oblažující i v sexuálním objetí lásky, jak to můžeme číst již u Tomáše Akvinského. Křesťanská láska vydrží více než pohanská, je vnitřnější, přináší více radosti, takže „pokřtěnou“ lásku si pohan vlastně vůbec neumí představit.

Když zkušenost ukazuje, že některá „pohanská“ manželství jsou lepší a šťastnější než „křesťanská“, neodporuje to tezi o šťastnějším „křesťanském“ manželství, nýbrž pouze to ukazuje, že některá „křesťanská“ manželství nejsou tím, co o sobě tvrdí, a naopak některá „pohanská“ manželství stojí více pod vlivem milosti, než si zvenčí myslíme. Ostatně milost předpokládá i v manželství přirozenost, a již proto tedy platí, že my lidé nejsme s to pronést poslední soud o lásce. Stále však platí, že manželství s Kristem je lepší než bez Krista a může jen s Kristem dospět k dokonalosti, která je mu od Boha určena. K tomu je potřebná i součinnost samotného člověka. Náhorně to ukazuje sv. František Saleský, který jedné dámě, paní Brulartové, vysvětloval, jak může obecně naplnit příkaz lásky k Bohu a lásce k bližnímu:

„Při všem tom dbejte pozorně na to, aby vašeho manžela nedráždilo..., že příliš dlouho pobýváte v kostele, že se příliš stahujete a nestaráte se dostatečně o svou domácnost... Musíte být nejen zbožná a milovat zbožnost, nýbrž musíte každého učinit hodným lásky. To uděláte, když jste pro druhé užitečná a příjemná. Nemocní budou milovat vaši zbožnost, jestliže skrze ni dostanou od vás útěchu; rodina, když pozná, že kvůli ní více myslíte na její blaho, že jste vlivnější v hospodářských věcech, dobrotivější při káráni; když váš manžel uvidí, že s rostoucí zbožností jste k němu srdečnější a něžnější v náklonnos-

ti.“ I vůči jiným trvá světec na tom, že pravá zbožnost je příjemná a přátelská pro své okolí. Jedné vdané paní napsal: „Udělejte svou zbožnost přitažlivou pro druhé, především pro svého manžela, žijte proto radostně, že jste takovou životní cestu nastoupili.“

Manželská láska je Bohem chtěná cesta ke svatosti, ale poselství evangelia ji také relativizuje: patří k času tohoto světa, který pomíjí. To znamená: není tak důležitá, jak to nevěřící tvrdí, a je osvobozena od nátlaku očekávání, které nemůže naplnit. Ani nejšťastnější manželství nemusí být „celým štěstím“ člověka, protože v centru všeho křesťanského života stojí Kristus. Může být tím, čím je – láskou na tomto světě, zdrojem velkého štěstí v pozemském životě a tím také oknem, skrze které člověk v předtuše může vnímat a chápat „hostinu Beránkovu“.

Manželská svatost a štěstí

Mohou existovat svaté manželské páry, které svá manželství kvůli zvláštním okolnostem prožívají jako tíži, ale jinak platí, že svatá manželství jsou šťastná manželství! Neboť milost zdokonaluje přirozenost a manželství je svou přirozeností zaměřeno ke štěstí. Mnoho mužů a žen v dějinách to dokazuje, zvláštním způsobem také svaté nesezdané dvojice jako Jana de Chantal a František Saleský, především však Maria a Josef. Oni sice žili ve zdrženlivosti vzhledem k zvláštnímu Mariinu povolání, ale byli spojeni láskou tak hlubokou, že Josef mohl nakonec uvěřit a přijmout zvláštní Mariinu cestu včetně zřeknutí se hlavního styku. Domnívat se, že byli „nešťastně sezdaní“, bylo by zcestné. Naopak, je-li to láska, co určuje stupeň štěstí, byli Maria a Josef skrz na skrz šťastným

manželstvím. To nevyklučuje, že docházelo i k nedorozuměním, která nemohou narušit lásku, jako bylo např. nedorozumění mezi 12letým Ježíšem a jeho rodiči v chrámě.

Manželství se uzavírají v nebi, proto tolik manželů padá z mraků, říká J. N. Nestroy v jedné své veselohře. Je to zvláštní Boží dar některé z těchto stran, že jsou uchráněni tohoto „pádu z mraků“ a mohou dále přebývat v této „předsíni nebe“. Celibát pro nebeské království, jak učí Církev, je předjímáním věčného života, protože tam bude manželská láska překonána. Ale manželství je i jiným způsobem předchutí nebe, a to pro lásku. Život u Boha je ve své podstatě nekonečné štěstí jako výsledek lásky, která dospěla k svému naplnění. Proto je manželství sice jen slabý, ale přece jen pravý odlesk věčné blaženosti.

Touha po svatosti v manželství

Svatost ve šťastném manželství i přes sexuální lásku? Samozřejmě, říká Církev, ale již dříve to bylo potřebné výslovně zdůraznit. Snad to patří k důležitým znamením doby, že dnes po 2. vatikánském koncilu je tato pravda samozřejmější. To znamená, že motivuje mnoho lidí, aby se s celou odevzdaností srdce rozhodli pro Boha a objevili ve své manželské lásce svůj osobní způsob, jak žít tuto lásku. Zde je jeden důkaz:

„Již jako dítě jsem měla přání vdát se. Náš rodinný život se mi jevil jako velice krásný a já sama jsem chtěla založit svou rodinu. Obzvláště fascinující bylo pro mě být matkou. Vzpomínám si, že jsem se jako pětiletá zeptala své matky: „Maminko, jaké je to pro tebe být maminkou? To musí být nádherné. Já jsem tvoje dítě. Pro mě je to krásné. Ale to musí být krásné i pro tebe, že můžeš být mojí maminkou?!“ Matka byla mojí neobvyklou otázkou překvapena.

V mládí jsem s úzkostí přemýšlela, zda není vůle Boží,

abych vstoupila do kláštera. Řeholní život se mi nejevil příliš přitažlivý a vlastně jsem do kláštera vstoupit nechtěla. Cítila jsem však často hluboké přání odevzdat se zcela Bohu. Prožívala jsem již v mladých letech velice hluboce Boha a štěstí náležeť mu mělo pro mě silnou přitažlivost. Chtěla jsem se rozhodně stát svatou a myslela jsem, že k tomu je lepší žít panenským životem. Tak jsem se nějakou dobu zabývala myšlenkou, že se zřeknu z lásky k Bohu manželství, které jsem vždy pokládala za nádherné.

Protože však ve mně rostlo přání žít s milovaným člověkem a sdílet s ním důvěrně společně Boha a velice jsem toužila založit si rodinu a vést svatý život, začala jsem ve dvaceti letech hledat věřícího muže a modlila jsem se za něho. Musela jsem se však naučit, jak růst v trpělivosti...

Během let jsem poznala několik věřících mužů a byla jsem s nimi krátce sprátena, ale vždy jen velice krátce, protože jsem se necítila dobře a neměla jsem trvalý pocit, že bychom patřili k sobě. Tak jsem většinu doby žila tak říkajíc sólo. To pro mě nebylo snadné. Některé z mých přítelkyň se vdaly. Měla jsem z toho radost, ale často jsem se ptala milého Pána Boha: „A co bude se mnou? Nezapomněl jsi na mě?“ Bylo pro mě dosti obtížné seznámit se s věřícím mužem. Z hloubi srdce jsem toužila po tom, sdílet život s věřícím mužem, se kterým bych mohla sdílet to, co je pro mě v životě nejdůležitější. Myslela jsem často, že Bůh vlastně dělá zázrak, kdykoliv se najdou ti dva správní. Bohužel jsem při tom byla někdy netrpělivá a dokonce trochu nešťastná, protože budoucnost byla přede mnou tak dlouho nejistá. Věděla jsem však, že si nesmím nic vynutit a že je důležité být šťastná i přes některá nesplněná přání, přijímat vděčně život takový, jaký je, a svěřit se zcela Božimu vedení. Tak jsem Bohu vždy odevzdala všechna svá přá-

Blah. manželé Ludvík a Maria Beltrame-Quattrocchiovi

ní a často jsem si uvědomovala, že samo šťastné manželství není ten poslední a nejdůležitější cíl zde na zemi. Myšlenka, že lidé se v nebi neženou a nev dávají, nýbrž jsou jako andělé, mě často dostatečně těšila. Často jsem myslela na to, že nejdůležitější zde na zemi je láska k Bohu a k bližním. Tak byla „sólo-léta“ nakonec velice naplněná a šťastná. Mohla jsem dělat mnoho věcí, které bych nemohla sloučit se svými povinnostmi jako manželka a matka. Kromě svého povolání pastorační pracovnice v nemocniční péči jsem organizovala poutě mladých do Medjugorje, vedla jsem modlitební skupinu, založila jsem adorační skupinu, byla jsem angažovaná i v oboru hudby... Tak jsem se pokoušela darovat svůj čas Bohu.

Nikdy nezapomenu na své třicáté narozeniny. Tehdy jsem stále ještě nevěděla, zda mi Bůh chce darovat manžela a kdo by to měl být. Uvědomovala jsem si, že jsem stále starší a začínám kráčet ke čtyřicítce. Ale místo pocitu paniky prožila jsem ten den ve velké radosti. Jela jsem tehdy za slunečného dne na kole mezi kvetoucími stromy. Zpívala jsem a mohla jsem jen děkovat Bohu za svůj život. Myslela jsem: „Ó Bože, kdybych teď zemřela – i se svým nesplněným přáním – mohla bych Ti jen děkovat. Daroval jsi mi všechno, co jsem potřebovala: můj život, moji rodinu, dobré přátele, mé povolání a především, že jsem mohla poznat Tebe, a to je to nejkrásnější!“ Krátký čas nato během nověny k sv. Josefu

jsem se zamilovala zcela neočekávaně do svého dosud nejlepšího přítele z Německa. Poznali jsme se před pěti lety na svatbě dobrých přátel, jezdili spolu asi dvakrát ročně do Medjugorje, seděli jsme dokonce v autobuse vedle sebe, našli jsme různé příležitosti mnoho spolu hovořit a telefonovat, vyměňovat si myšlenky a putovat spolu... Velmi jsem si ho vážila, ale nepřitahoval mě plně jako možný manžel. Byla to jistě modlitba, která mě osvobodila od mých přesvědčení. Náhle se mi otevřelo srdce pro Ericha a já jsem si uvědomila, jak věrného přítele jsem již před léty našla. Dobře jsme si rozuměli. Byl mi vždy k dispozici; mohla jsem s ním mluvit o všem a srdečně se s ním smát; cítila jsem se v jeho přítomnosti vždy šťastná, vždy byl mou oporou a podporoval mě v dobrém a ve víře... Bylo pro mě velkou radostí, když jsem v něm mohla poznat milovaného člověka, se kterým bych chtěla sdílet život. A protože naše láska spočívala na vzájemnosti a my jsme oba cítili, že nás svedl dohromady Bůh, vzali jsme se 13. května letošního roku. Protože jsem si předsevzala, že nikdy nebudu zapomínat na ty, kteří ještě hledají věřícího partnera, modlila jsem se během svatební mše intenzivně za ně za všechny. Jsem si jista, že Bůh má s každým člověkem svůj plán lásky, aby ho mohl udělat šťastným, ať už v manželství, nebo mimo ně. Důvěřuji však tomu, že Bůh k sobě svede ještě mnoho věřících lidí, aby nám mohl darovat dobrou a svatou manželství a rodiny.“

V říjnu 2001 blahověčil Jan Pavel II. římský manželský pár Ludvíka (1880–1951) a Marii (1884–1965) Beltrame-Quattrocchiovy, kteří spolu prožili 50 let manželství a vychovali čtyři děti. Důvod: žili „obyčejný život“ lásky a služby životu „neobyčejným způsobem“. Církev nejen učí, ale také dává živoucí příklady.

*Z Kirche heute
přeložil-lš*

MŠE SVATÁ JE NENAHRADITELNÁ

Němečtí biskupové v listě k otázkám liturgie zdůrazňují, že žádná bohoslužba slova nemůže nahradit slavení Eucharistie, a doporučují věřícím z míst, kde není k dispozici kněz, aby raději slavili mši svatou se sousedními farnostmi.

VRCHNÍ SOUD PRO HOMO-MANŽELSTVÍ

Alarmující zpráva přichází ze státu Massachusetts, kde vrchní soud rozhodl, že se uznávají jako platná manželství svazky mezi osobami stejného pohlaví. Soud tak rozhodl 4 hlasy proti 3. Bostonský arcibiskup apeloval na „odvahu a zdravý rozum“. Soud tím zrušil základní definici manželství. Sám guvernér prohlásil, že manželství má být chápáno pouze jako svazek mezi mužem a ženou. Před rokem při volební kampani sliboval, že bude podobný zákon vetovat. Nyní však tuto formu soužití podporuje a slibuje zvýhodnění jak pro manželské páry, tak pro homosexuální dvojice.

Podle Kath-net

Bašta Pána Boha (47)

Bylo samozřejmé, že oba Boží poutníci nedostali v hostinci jen dobrou večeři, ale také příjemné ubytování na noc.

„Nemohu vám ovšem nabídnout postel,“ litovala hostinská.

„Všechny pokoje jsou obsazeny vojáky. Kdybyste se ale spokojili s lůžkem ze slámy...?“

„Přijímám se srdečným dikem,“ usmíval se kněz. „My jsme už museli vzít zavděk mnohem chudšími příbytky.“ Také červené víno, které jim hostinská předložila po dobrém jídle, přijali rádi jako Boží odměnu. Jak tak večer seděli kněz s chlapcem v hostinské místnosti, naslouchali plni napětí rozhovoru, který vedl pár jakobínů u vedlejšího stolu.

„Vždyť ti to říkám, bratře,“ rozčiloval se jeden z nich, „vždyť ti to říkám na svou čest! Danton byl v Paříži popraven. Robespierre ho přivedl pod gilotinu a kat ho sřal!“

„To není možné, lžeš!“ odpořoval druhý voják. „Lev Danton, říkáš? Ten, který nechal popravit kněze a aristokraty ve slavných zářijových dnech?“

„Ano, tentýž Danton byl teď sám popraven,“ trval na svém jeho druh. „Víš, že ke konci byl tak povolný, že dokonce obhajoval mírnost? Gilotina je nenasytná příšera, která ničí Francii, řekl, a nakonec ho samého sežrala! Ono je totiž dnes už samo o sobě nebezpečně podezřelé, když se mluví o mírnosti a slitování. Přeslavný Robespierre, který je teď samovládcem ve Francii, nešetří nikoho, kdo mluví o mírnosti. Ještě nikdy neměla gilotina tolik práce!“

„Až nakonec gilotina sežere samotného pana Robespierra!“ ozval se náhle hluboký hlas.

Polekaně zírali rudí revolucionáři na cizince, který až dosud mlčky naslouchal a teď tak neopatrně projevil svůj názor.

Také Coudrin a Robert Bernard pohlíželi na hosta s velkými obavami.

Cizinec však klidně povstal, položil pár mincí na stůl a opustil beze spěchu hostinec.

„Vpřed, za ním!“ vykřikl jeden z rudých, kteří se teprve nyní vzpamatovali a nabyli rovnováhy. „Nesmí nám uniknout! Kdyby se zjistilo, že jsme nechali pomlouvače běžet, šlo by nám o krk.“

V příštím okamžiku se už jakobini s lomozem řítily ze dveří a pádili temnou ulicí. Sotva opustili místnost, vstoupil znovu cizinec a zeptal se klidně hostinské:

„Mohl bych zde dostat nocleh na dnešní noc? Nenašel jsem ještě žádné ubytování.“

Zcela vylekaná, a přece se skrytou uctivostí postrčila hostinská nebezpečného hosta k zadním dveřím a ukryla ho do slámy ve stodole.

O několik minut později se jakobini s nadávkami vrátili. Měli zlost na svůj neúspěšný hon a hleděli jej zapít červeným vínem.

Brzy nato se zvedli Coudrin s chlapcem, aby si také obstarali nocleh.

„Toho druhého jsem taky schovala do slámy,“ zašeptala hostinská, když šla před knězem a oběma svítila na cestu. „Snad vám jeho společnost nebude nepříjemná. Vypadá jako pořádný člověk.“

„Já už jsem nocoval pohromadě s onačejšími kumpány!“ uklidňoval ji Coudrin se smíchem. „Kromě toho si myslím, že toho ve stodole znám.“

Petr Coudrin se nemýlil. Ten, který tam ležel ve slámě a trochu polekaně vyskočil, když oba vstoupili, byl skutečně statečný kněz, který před dvěma roky unikl krvavé lázni v karmelitánském klášteře a stejné noci vykonal návštěvu u přísedného biskupa Gobela.

„Nemusíte se bát, abbé de Pannonie,“ usmál se Coudrin. „Máte před sebou spolubratra, který je právě tak chudý a pronásledovaný jako vy sám.“

Abbé byl velmi potěšen, když uslyšel jméno Coudrin, které kolovalo po celé Francii v nejkrásnějších vyprávěních.

Ještě dlouho do noci seděli oba kněží a chlapec na slavníku ve stínu malé lucerny, kterou jim tam hostinská ponechala, a vyprávěli si o svých zážitcích.

„Je to skutečně pravda, co si ti rudí v hostinci povídali?“ zamíchal se Robert do rozhovoru. „Je to pravda, že Danton, ten strašlivý Danton, byl popraven?“

„Je to pravda,“ potvrdil abbé de Pannonie. „já sám jsem se účastnil jeho poprav.“

„To je Boží soud!“ řekl Petr Coudrin vážně.

„Mnoho, mnoho jich bylo v těchto dnech přivlečeno pod gilotinu,“ pokračoval abbé. „Mnoho těch, kteří určitě ani nepomysleli na takový konec. A víte, že také ten nešťastný biskup Gobel byl popraven?“

„Biskup Gobel?“ zvolal Coudrin polekaně. „Jak je to možné?“ „No, přece je vám známo, že Robespierre už nějaký čas doporučuje opět víru v nejvyšší bytost. Pravděpodobně se

mu stala úplná bezbožnost nebezpečnou. Ateismus se teď trestá smrtí. S mnoha odpadlými kněžími byl také Gobel zatčen a kvůli bezbožnosti uvržen do žaláře.“

„Můj Bože, jaký je tvůj soud a trest!“ vyklouzlo Petru Coudrinovi. „Ale vyprávějte, jak umřel!“

„Ano, viděl jsem ho zemřít,“ přikývl abbé tiše pro sebe. Potom vykládal o konci nešťastného revolučního biskupa v Paříži. Tiše doplápolalo červené světlo lampy. V ubohé stodole se ztemnělo, ale těm třem psancům bylo, jako by se přímo před jejich zraky odvíjel osud odpadlého biskupa...

Nešťastný Gobel ví, že brána žaláře se pro něj otevře jen na cestu k popravišti. Jeho vlasy jsou sněhobílé ode dne, kdy hodil biskupský kříž rudým rebelům k nohám. Stále plnil jejich vůli, pokořován do krajnosti. Proto teď musí zemřít. Nadarmo žádá o duchovního. Poslední útěchou je mu odpor proti „ateistovi“ ve svém nitru. Pochybnosti přepadají zajatého. Sám mistr žalárník s ním má soucit, vždyť už kolik dnů nepřijal ani kousek chleba, ani doušek vody a stále jen před sebe hledí temnými, prázdnými očima.

Marně se pokouší biskup modlit. Slova mu nechtějí splynout přes rty. Srdce je prázdné, bez jakékoliv útěchy. Kdyby tak teď měl růženec, myslí si uvězněný s bolestí. Ale jakpak dlouho se již nemodlil? Ve vši té bídě se musí biskup pousmát, když se přistihne, jak ve své kapse hledá růženec. Ale co to? V ruce mu zašustí kousek papíru. Opravdu, na něm je adresa onoho kněze, který ho v těch hrozných zářijových dnech navštívil. „Přijdu, když mě necháte zavolat!“ řekl tehdy abbé de Pannonie.

„Kdybych ho tak mohl nechat zavolat!“ sténá Gobel v mukách.

KRITIK USTUPUJE

Hlavní židovský kritik Gibsonova filmu o umučení Páně Eugen Korn se vzdal své funkce ve výboru v Anti Defamation League (ADL), který je hlavním organizátorem kampaně proti Gibsonovu filmu. Rabín Michael Cook již dvakrát upozornil na to, že židovská obec riskuje, že utrhá ostudu, až veřejnost film zhlédne a zjistí, že film není vůbec antisemitského ladění. Proti židovské kritice jsou také další osobnosti, jako pravověrný žid Michael Medved nebo rabín Daniel Lapin, kteří se zasazují o posílení židovsko - křesťanských vztahů.

Podle Kath-net

(Pokračování)

VÝSTRAHA PŘED HOROSKOPY

Mexický kardinál Norberto Rivera varoval ve svém kázání křesťany před fatalismem a horoskopy. Křesťan nesmí propadat ani fatalismu horoskopů, ani rezignaci, že nic nemůže změnit, protože se nachází „ve zlém znamení“. Spíše má prožívat svou přítomnost v přesvědčení, že jeho budoucnost závisí na rozhodnutích, která sám činí právě teď. Budoucnost křesťana spočívá ve společenství s Bohem, Světlem a Radostí. Jediná hvězda, která má pro křesťana význam, je hvězda betlémská.

BIBLÍ PROTI NEGRAMOTNOSTI

Organizace „Kirche in Not“ připravila pro Indii 700 000 exemplářů Bible pro děti „Bůh mluví ke svým dětem“. Podle vyjádření biskupa má tato knížička velký význam pro pastorační práci a slouží také jako prostředek boje proti negramotnosti. Toto vzdělávání je obzvláště důležité po dívky, protože ženy mají v indické společnosti méně práv než muži. Proto je zájem Církve zaměřen na to, aby posílila postavení žen ve společnosti. „Kirche in Not“ vydala tuto dětskou bibli ve 40 milionech exemplářů ve 135 různých řečech a rozdělila do 115 zemí světa.

PACIENTI ŽÁDAJÍ MODLITBU

Stále více Američanů žádá lékaře, aby se s nimi modlili a respektovali při ošetřování možnosti, které nabízí jejich víra. 70 ze 125 lékařských fakult v USA nabízí kurzy o respektování a využívání náboženského přesvědčení pacientů. Před 30 lety byly takové fakulty jen tři. Pacienti chtějí s lékařem vést hlubší rozhovory než pouze o výsledku vyšetření cholesterolu v krvi. 72 % pacientů je přesvědčeno, že modlitba může kladně ovlivnit průběh nemoci a vyléčení, a to i v případech, že z vědeckého hlediska nemá pacient žádnou vyhlídku. Výzkumy potvrdily, že pravidelní návštěvníci bohoslužeb žijí o 25 % déle než lidé, kteří bohoslužby ignorují.

ŠKOLA PRO CHUDÉ

Dva španělští misionáři otevřeli v Limě v Peru školu pro děti z chudých rodin. Ve škole pracuje 45 učitelů. Škola má také menzu, kde se vydává 200 jídel pro děti z nejchudších rodin. Misionáři pracují v Peru již deset let a za tuto dobu založili v Peru veřejnou knihovnu, společnost pro lidi s problémem alkoholismu a jinou pomoc lidem s problémy v manželství.

Podle Kath-net

Zpravodajská redakce Res Catholica iniciovala vytvoření nových internetových stránek <http://dekujiotce.cz>. Laici provozující server chtějí tímto způsobem poděkovat kněžím v naší zemi, kteří zasvětili svůj život Kristu ve službě katolickým věřícím. Ti, kteří chtějí poděkovat knězi, který jim v životě pomohl, tak mohou učinit buď přímo přes internet na adrese <http://dekujiotce.cz> nebo poděkování zaslat písemně na adresu: Zdislava Majeráková, Dlouhá 663, 417 42 Krupka.

V sobotu 13. 12. 2003 bude opět v kapli Sv. rodiny na Grohově ulici v Brně v 9.30 hod. sloužena mše sv. na úmysl ochrany nenarozených dětí, po níž se odebere průvod před porodnicí na Obilném trhu, kde jsou páchnány dvě pětiny potratů na území města Brna.

Liturgická čtení

Neděle 7. 12. - 2. neděle adventní

1. čt.: Bar 5,1-9
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 3 (*Hospodin s námi udělal velkou věc, naplnila nás radost.*)
2. čt.: Flp 1,4-6.8-11
Ev.: Lk 3,1-6

Pondělí 8. 12. - slavnost P. Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

1. čt.: Gn 3,9-15.20
Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4
Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
2. čt.: Ef 1,3-6.11-12
Ev.: Lk 1,26-38

Úterý 9. 12. - ferie

1. čt.: Iz 40,1-11
Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
Odp.: srov. Iz 40,9-10 (*Hle, náš Bůh přijde s mocí.*)
Ev.: Mt 18,12-14

Středa 10. 12. - ferie

1. čt.: Iz 40,25-31
Ž 103(102),1-2.3-4.8+10
Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)
Ev.: Mt 11,28-30

Čtvrtek 11. 12. - nez. pam. sv. Damasa I.

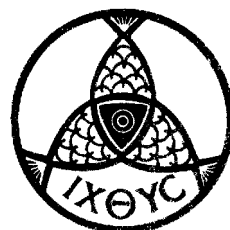
1. čt.: Iz 41,13-20
Ž 145(144),1+9.10-11.12-13ab
Odp.: 8 (*Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.*)
Ev.: Mt 11,11-15

Pátek 12. 12. - ferie

1. čt.: Iz 48,17-19
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)
Ev.: Mt 11,16-19

Sobota 13. 12. - památka sv. Lucie

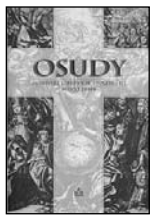
1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
Ev.: Mt 17,10-13

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	7. 12.	8. 12.	9. 12.	10. 12.	11. 12.	12. 12.	13. 12.
Antifona	42	1606	42	42	42	42	1708
Žalm	783	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	42	1607	42	42	42	42	1709
Antifony	70	1608	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	70	1608	77	80	83	86	1710
Antifona k Zach. kantiku	70	1608	77	80	83	87	1614
Prosby	70	1608	77	80	83	87	1711
Záv. modlitba	71	1609	78	81	1613	87	1614
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	1264	43	43	43	43	43
Antifony	44	1609	44	44	44	44	44
Žalmy	926	1265	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	71	1609	78	81	84	88	91
Záv. modlitba	71	1609	78	81	84	87	90
Nešpory:							
Hymnus	41	41	1610	41	41	41	41
Antifony	68	72	1611	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	1661	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	69	72	1611	79	82	85	89
Ant. ke kant. P. M.	69	73	1612	79	82	86	89
Prosby	69	73	1612	79	82	86	89
Záv. modlitba	71	71	1609	78	81	1613	87
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

PhDr. Rudolf Zuber: OSUDY MORAVSKÉ CÍRKVE V 18. STOLETÍ - II. DÍL

Po více než deseti letech se česká čtenářská obec dočkala druhého dílu Zubrovy práce. Zátiemco v prvním díle byla pozornost soustředěna především na vývoj správní organizace olomoucké diecéze v 18. století, druhý díl se věnuje vlastnímu duchovnímu a náboženskému životu lidu na Moravě. S velkou pečlivostí pak doplňuje popis událostí velmi bohatými odkazy na literaturu a prameny. Na mnoha místech také uvádí na správnou míru vymyšlené názory romanopisců. Publikace obsahuje kromě nezbytných rejstříků (jmenný a místní) a přehledu literatury také obrazovou přílohu (24 str.), německé resumé a krátký Zubrův životopis s přehledem jeho díla. Samostatnou přílohou je reprodukce první mapy olomoucké arcidiecéze.

Váz., přebal, B5, 608 stran + 24 stran obr. přílohy, 460 Kč

Lze zakoupit také I. díl – vydala v roce 1987 Česká katolická charita, váz., přebal, B5, 294 stran, 47 Kč.

Jaroslav Durych: POUTNÍ ZBOŽÍ (Výbor náboženských úvah)
 Editor Karel Komárek

Tento výbor náboženských úvah vychází ze samizdatového stejnojmenného sborníku, vydaného v Praze 1990, který sestavil

spisovatelův syn RNDr. Václav Durych. Znění textů je připraveno podle původních časopiseckých nebo knižních otisků, ve dvou případech podle korekturních obtaů.

Brož., A5, 224 stran, 157 Kč

Jerzy Robert Nowak: CÍRKEV A VELKÁ FRANCOUZSKÁ REVOLUCE

Profesor novodobých dějin na univerzitě v polské Toruni J. R. Nowak se snaží vyvrátit mýtus o Velké francouzské revoluci, která je především stoupenci marxismu-leninismu představována jako počátek nové epochy volnosti, rovnosti a bratrství a jako základ pro pozdější revoluci v Rusku. Že zde o demokracii nešlo, svědčí i to, že Francouzská revoluce „uskutečnila“ lidská práva a svobodu svědomí z náboženského hlediska např. gilotinou ve Vendée a jinými hrůznými způsoby po celé Francii. Zkušenost Francouzské revoluce je varující. Jediné zbraně katolíků představují modlitba, život podle víry a ochota k oběti.

Brož., A5, 96 stran, 97 Kč

SESTRA MARIE MARTA CHAMBONOVÁ A POBOŽNOST K SV. RANÁM PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA

Životní poselství francouzské mystičky 19. stol. Sám Kristus sestru M. Martu pověřil, aby šířila pobožnost k jeho sv. ranám a aby ji obětovala za záchranu duší.

Brož., A6, 76 stran, 49 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;

tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.